

Luca Di Fulvio

A
fiú,
aki
éjjel

meglátta a
napot

A kilencéves Marcus a herceg fiaként a kiváltságosok életét éli a Kelet-Alpokban. Szerető család, fényűzés és jólét veszi körül. Ám ez az idill nem tart sokáig. Egy nap a hercegi várat megtámadják, és az ott élőket meggyilkolják. Kis híján Marcus is áldozatul esik, ám Eloisa, a falusi bába lánya segít neki, hogy életben maradjon. Hazaviszi szegényes otthonába, Rauhnhahlba, és anyjával, Agnetével gondját viselik.

Az ifjú herceg a merénylőktől való félelmében Mikael álnéven kezd új életet egy idegen környezetben, idegen emberek között. A falubeliek úgy tudják, a bába a dravocniki vásárban vette a fiút. Mindenki életképtelennek tartja, és nem jósolnak neki túl sokat. De hála Agnete és Eloisa szeretetének, és a titokzatos és magányos Raphael gondoskodásának, a fiú lassan megerősödik, és egyre inkább kivívja a falubeliek tiszteletét.

Közben telnek az évek, Mikael betölti a tizenhatodik életévét, Eloisa is gyönyörű fiatal lánnyá serdül. Kezdeti félszegségük lassan szerelemmé válik. A rauhnhahliak egyre nehezebben viselik az új herceg, Ojsternig kényuralmát, de tehetetlenek. Mikael pedig egyre kétségbeesettebben nézi a szenvedésüket. És egy nap, mikor a dölyfös herceg egy ártatlan lányt akar máglyán megégetni, nem maradhat tovább tétlen. Úgy érzi, hogy más sorsra rendeltetett: a szíve a szabadságért és az igazságért ég.

Luca Di Fulvio így mesél magáról:

„Engem mindig is érdekelt a történelem. Róma és Velence között nőttem fel. Ebben a két városban olyan erősen jelen van a történelem, hogy az ember szinte állandóan belebotlik. Fiatalon a Forum Romanumon fociztam, és a márványoszlopok mögött kaptam az első lopott csókomat.”

Fulvio olyan sikerkönyvek szerzője, mint az Álmodók bandája és A lány, aki megérintette az eget.

Tudjon meg többet a regényről:

www.facebook.com/dreamvalogatás

„Ez a regény nem egyszerűen egy fiúcska felnőtté válásának krónikája, mert Marcus története olyan emberi pillanatokot tár az olvasók elé, amelyek bárki számára megélhetők.”

Barnes and Noble

„Megrendítő, ahogy Marcus egy pillanat alatt mindenét elveszíti, és gyermekként, a semmiből kell újrakezdenie az életét. Ez a bátorság, a kitartás és a küzdelem könyve.”

Amazon

„Luca Di Fulvio újabb nagy ívű regénye elkápráztat, megindít és megdöbben. A részletgazdag leírások elröpítik az olvasót egy világba, ahol mindennapos a kegyetlenség, de a szeretet ereje képes ezt eltörölni.”

Weltbild

„Egy különleges emberi sors, mely nemcsak arra tanít, hogy az álmok beteljesíthetők, ha igazán hiszünk bennük, és küzdünk értük, hanem azt is megmutatja, mit jelent a közösségért vállalt felelősség, és milyen erő van az összefogásban.”

Goodreads

„Lenyűgöző történet, amely elhitei az olvasóval, hogy nincs lehetetlen, és néha a legképtelenebb helyzetben is érdemes harcolni a céljainkért.”

LovelyBooks

Luca Di Fulvio

A
fiú,
aki
éjjel
meglátta a
napot

— részlet —

Mont Blanc
válogatás

1.

Soha többé nem folyt olyan sok ártatlan vér a Földnek azon a szegletén, amelynek ősi neve Raühnvahl, mint az Úr 1407. évének szeptember 21. napján.

A nap sokkal korábban kel fel ott, az aprócska, hideg és álmos völgy fölött, amelyre a tízezer láb magasságot is elérő, ellenséges hegycsúcsok árnyékot vetnek, ugyanakkor védelmezik is, az Alpok ama keleti vonulatában, amely az Appenini-félszigetet határolja, és olyan kíméletlenül elválasztja a Birodalom többi részétől és egész Európától.

A fejedelemség ura I. Saxiai Marcus herceg volt, II. Saxiai Marcus herceg, a trónörökös apja.

A kis II. Saxiai Marcus aznap reggel megborzongott, miközben meztelenül és álmosan ücsörgött a hatalmas ágyában, amelynek matracát meleg és puha kacsatollal töltötték meg, és a lábát lóbálta, amely nem ért le a földre, holott kilencéves korához képest magasnak számított. Zöld, lomha szeme volt, akár egy macskának, hosszú, szőke haja, amely fénylő fürtökben a vállát verdeste, és lányosan sima, fehér bőre.

Eilika, a nevelőnő, aki éjjel-nappal gondját viselte, és akár egy hűséges kutya, szalmazsákon aludt a kis ura ágyának lábánál, a kisfiú vállára vászontakarót terített, amelyet előtte forrásban lévő vízbe mártott, majd kicsavart.

A kisfiú jólesően dorombolt, amikor a puha takarót a bőrén érezte, és lehunyta a szemét.

– Meg ne próbálj elaludni, Marcus! – feddte meg Eilika. – Különben a varjú lecsippenti a fütyidet.

A kisiú nevetett, és az egyik kezével a lábai közé nyúlt.

Eilika egy másik rongyot a mosdótálba mártott, kicsavarta, aztán egy kis lúgot szórt rá. – Gyerünk, lustaság, hadd szappanozzalak be!

– Minden nap meg kell mosdanom? – dohogott II. Marcus.

– Az édesanyád utasításait szó szerint be kell tartani – felelte Eilika. – A pompás ruháid nélkül is látszódnia kell, hogy herceg vagy, és az átlagos földi halandók felett állsz. A bőrodnek csillognia és illatoznia kell, mintha egy kis isten volnál.

– Nem szeretek mosakodni... – morgott tovább a kisiú.

– Tudjuk jól, Malac herceg – mondta Eilika, miközben felemelte a kisiút az ágyról.

A kisiú nevetett, aztán amikor a talpa a padló hideg kövéhez ért, újra megborzongott. – Fázom!

– Arra sem vagy képes odafigyelni, hová teszed azt a nemes tappancsodat? – sóhajtott fel türelmesen Eilika. A hófehér lábacskákat egy szőnyegnek használt vastag medveprémre vettette. Megfordította, és a langyos ronggyal megtörölte a fenekét. A kisiú a fülét hegyezte. Kintről tompa zajok szűrődtek be. – Mi ez a csend...? – A nevelőnőre nézett, miközben a szemé örömmel telt meg. Elszökött az őt mosdató Eilika elől, és meztelenül, hirtelen meglepedkezve a hidegről, az ablakhoz szaladt. Megkapaszkodott a kövekben, és felhúzta magát, hogy megnézzze, helyes volt-e a megérzése. – Hó! – kiáltott fel izgatottan, miközben Eilika szilárdan megragadta, és visszavitte a medveprémre.

– Az isten szerelmére, öltözz fel, mielőtt megbetegszel!

– Hó! Hó! – szajkózta a kis Marcus, és izgatottan ugrándozott.

– Ma éjszaka lehullott az első hó, igen, micsoda boldogság! – dohogott Eilika. – Jó neked, hogy örülsz annak, ami miatt mindenki más panaszkodik.

– A hó gyönyörű!

– Neked van meleg ruhád, kis hercegem. És kesztyűd a becses kezedre. Meg szőrmesapkád – sorolta Eilika, miközben ráadta a vastag gyapjúinget meg a gyapjú térdharisnyát, amelyet ő maga készített. – Ám a hó mindenki másnak csontig hatoló hideget jelent.

– Akkor miért nem vesznek fel ők is meleg ruhát?

Eilika a kisiúra nézett. Bólintott. Megsimogatta a fejét. – Igen, néha én is ezen tűnődöm. – Aztán, mintha magában beszélne, hozzáfűzte: – De csak halkan, különben levágják a fejem.

– Akkor én majd visszarágasztatom – nevetett Marcus. – Én vagyok a herceg, és mindenkinek azt kell tennie, amit mondok, igaz?

– Igen, kegyelmes uram – mosolygott Eilika, aki őszintén kedvelte a kisfiút, szerette a vidám és gondtalan természetét. – De most engeddd, hogy rád adjam a ruhádat, mert a végén még a szárított húsnál is keményebb leszel. – Ráadta a nyúlszörrel bélelt dāmavad tunikát, a szarugombos szarvasbőr kabátot, végül pedig a farkasprém csizmát vastag, dupla szarvasmarhabőrből készült talppal. – Tessék, kész vagy – mondta neki ekkor, majd a fejébe nyomta a mormotasapkát, amely a fülét is befedte, és felé nyújtotta a vízhatlan vidrakesztyűt.

– Hó! Éljen! – kiáltotta a kisfiú, majd kiviharzott a szobából, és lerohant a kastély nagytermébe vezető lépcsőn. A terem, közepén az étkezőasztallal, a fekete kőfalakat borító gobelinek és a két hatalmas kandallóban égő nagy fenyőtönkök ellenére is komor volt és hideg.

– II. Saxiai Marcus – szólalt meg az anyja, amikor látta, hogy a fia ráveti magát az óntányérokra, amelyeken gyömbéres almatortha és szarvashús pástétom sorakozott –, tanulj meg úgy mozogni, mint egy herceg, nem pedig mint egy akármilyen kölyök!

Eilika, aki lihegve érte utol, meghajolt az asztal felé, ahol az udvari méltóságok ültek, aztán a hercegné felé fordulva így szólt: – Bocsásson meg, asszonyom!

A hercegnő intett neki, hogy semmi súlyos mulasztás nem történt, és miközben tovább szoptatatta a második, újszülött leánygyermekét, magához húzta az elsőszülöttjét. – Csókold meg anyádat, mielőtt összemaszatolod a szád, és az én arcomat is összepiszkítod – mondta neki.

– Aztán verekedtél-e tegnap valamelyik inassal? – kérdezte I. Saxiai Marcus, az apja, miközben nyakon csípte. – Van rád panasz a zsarnokságod miatt? Meg kell téged büntetnem?

– Nem, apám. Jó voltam – felelte a kisfiú.

Az uralkodó herceg egy pillanatra elkomorodott. Hatalmas termetű férfi volt, az arcát és a testét számtalan sebhely tarkította, és mindent egybevéve inkább hasonlított holmi katonára, mint egy kifinomult német vagy olasz hercegre. Erősebben megszorította a fia tarkóját, aki erre grimaszt vágott. – Még egy kutyába sem rúgtál bele?

A kisfiú Eilika felé fordult.

– Ne keresd a választ egy szolgálja szemében! – csattant fel az apja szigorúan. Végignézett az asztaltársain. Ott volt a helyőrség kapitánya, egy zsoldos, aki az oldalán harcolt. Aztán a tekintete találkozott a gyóntatója és lelki tanácsadója pillantásával, akit a bambergi püspök ajánlott neki. Majd a zeneszerzés és a zene mesterére pillantott, akit a felesége a római császárnak, a Wittelsbac-Palatini-házból származó III. Rupertnek az udvarából hívatott. Végül újra a fiára nézett, és nyugodt hangon megszólalt: – Marcus, már sokszor elmondtam neked. De addig ismétlem, amíg meg nem tanulsz. Harcossá kell válnod.

– De én nem szeretek verekedni... – mondta a kisfiú.

– Meddig élne az erdeinkben egy olyan farkas, amelyből hiányzik a vérenek az ösztöne? – I. Marcus az öklével az asztalra csapott. – Ezek vagyunk mi, Saxiai hercegek: farkasok! Arra vagyunk hivatva, hogy parancsoljunk, és a többi farkas fölé kerekedjünk.

A kisfiú egy lépést hátrált, hogy az apja fogásából megszabaduljon.

– Megijeszted, férjuras – szólt rá a hercegnő.

I. Saxiai Marcus mély levegőt vett, és próbált megnyugodni. Az arca vörös volt, a nyaki erei megduzzadtak. Magához húzta a gyermekét. – Jól figyelj rám, fiam! Én nem tudom, igaz-e, amit az egyház mesél, hogy a hatalmunkat és a rangunkat közvetlenül Isten kezéből kaptuk. De egy dolgot biztosan tudok: ahhoz, hogy ezt a hatalmat és rangot megtartsd, nem számíthatsz Istenre, csak saját magadra. Az erődre és az elszántságodra, értesz engem?

A kisfiú erőtlenül bólintott.

– Meg kell tanulnod harcolni – folytatta az apja. – Vérben fogsz élni, mint én és mint minden ősrünk. Ez a sorsunk és az átkunk. Most azért tisztelnék téged, mert az én fiam vagy. De meg kell tanulnod kiérdemelni a tiszteletet azért, ami te vagy. Világos?

A kisfiú az apját nézte, és féltékenyen így szólt: – Büszke leszel rám, ha ma belerúgok egy tyúkba, apám?

A herceg komolyan végigmérte. Aztán zengő nevetésben tört ki. – Igen, büszke leszek rád, fiam. – Aztán fejbe kólintotta, amitől a fiú mormotasapkája a földre esett. – Menj játszani! – mondta neki, miközben egy szelet almatortát és egy szelet szarvashús pástétomot nyújtott felé.

A kisfiú a tortának több mint a felét mohón a szájába tömte, aztán az évi első hótól izgatottan elszaladt.

– Fiam! – kiabált utána az apja mennydörgő hangon.

A kisiú megállt, és az apja felé fordult.

– Nem kell belerúgnod abba a tyúkba, ahogyan megígérted nekem – mondta az apja. – Így is büszke vagyok rád. – És mosolygott.

– Köszönd meg, Marcus – suttogta Eilika.

– Köszönöm, apám – engedelmeskedett gépiesen a kisiú, miközben türelmetlenül dobogott, mert nem gondolta, hogy ez lesz az utolsó alkalom, amikor az apja rámosolyog. Kirohant.

Azon a szeptember 21-i napon, 1407-ben a kis II. Saxiai Marcus a kapun kikukucskálva elcsodálkozott azon a tökéletes csenden, amelyet a hó teremtett, amely még fehéren lepte be az udvart és a kastélyt. A jobbán a lovak és a tehenek istállói álltak, amelyek fa átjáróikkal a jó hat méter magas kőerődítményhez támaszkodtak. Hogy az állatok melegét kihasználják, az istállók fölé azoknak az alacsonyabb rangú szolgálknak a hajlékait építették, akik nem a kastély padlásterében aludtak. A kisiú a balján a disznó- és baromfiólakat látta, meg a nyúlketreceket. A jó állapotú ketrecekben fekete sertések, hegyi kecskék, pávák és nyulak voltak, no meg tyúkok, pulykák, gyöngytyúkok kapirgáltak. Maga előtt a nagy, dupla szárnyú, vaslemezekkel megerősített kaput látta, és a kis, zömök, esetlen tornyot, ahonnan az ember tekintete szabadon végigpásztázhatta Rauhnhahl völgyét. Mint napközben mindig, a kapu akkor is nyitva állt.

– Gyerünk, bújj el! – mondta Eilika.

A kisiú megette az almatortát, aztán kezében a húspástétommal megtette az első lépéseket a hóban. Amikor az udvar közepére ért, visszafordult, hogy a saját nyomait megnézzze. – Nem ér! Csukd be a szemed! – kiáltotta a nevelőnőnek.

Eilika mosolygott, és hátat fordított neki, a fejét a kastély falának támasztotta. A kisiú egy pillanatig még figyelte. Aztán a tekintete a kastély masszív és szögletes, kétszintes építményére siklott, a tetején az alacsony padlástérrel, amelynek kicsi és szűk ablakai voltak, hogy a hideg ellen védekezzenek. A nyugati oldalon a kastély vastag falába kapaszkodva, akár egy bibircsók, kis katolikus kápolna emelkedett.

A kisiú a kapu felé fordult, mellette alacsony kaszárnya állt kőből, benne mindössze négy szoba, amelyekben a kastély helyőrségét szállásolták el. Az épület felé indult, és belesett. Nem egyszer próbált már meg itt elbújni, mert azt gondolta, Eilika

soha nem találná meg, ám az örök minden alkalommal megtiltották neki.

Aznap reggel viszont a kisiút meglepetés érte. A szolgálatban lévő örök a szoba közepén álló asztal körül aludtak. Az egyik férfi hanyatt dőlt a széken, a feje hátraesett, a szája tátva. A másik három feje az asztalon pihent. Egy üveg bor felborult, a tartalma még mindig cseppekben hullott a döngölt padlóra. A kandallóban a farönkök lassan kialudtak, és senki nem élesztette fel a tüzet.

A kisiú Eilikára nézett, aki még mindig háttal állt neki. Arra gondolt, hogy ezúttal be tud surranni a kis kaszárnyába anélkül, hogy észrevennék. Elégedetten mosolygott, és már éppen betette volna az egyik lábát a szobába.

– Nem tudod, hogy tilos oda belépni? – szólalt meg egy hang a háta mögött. A kisiú ijedten megfordult. Egy kislányt látott, aki körülbelül annyi idős lehetett, mint ő, az arca piszkos, rövidre vágott haja nagyon világos.

Tudta, ki az. Eloisának hívták, Agnete Veedon lánya volt, aki a gyerekeket világra segítette.

És ezt a képet soha többé nem felejtette el.

A kisfiú, miközben Eloisát figyelte, arra gondolt, milyen jót nevetne rajta az apja, ha látná, hogy egy rongyos kislány ennyire megijesztette.

– Én a trónörökös vagyok, és azt teszem, amit akarok – felelte, és kidüllesztette a mellkasát. – És vigyázz, hogy beszélsz velem, különben megostoroztatlak! – tette hozzá, miközben lángolt a szégyentől.

Eloisa egyáltalán nem látszott rémültnek. – Nem igaz, hogy azt teheted, amihez kedved van – vágott vissza. – Ide még te sem léphetsz be. Csak egy kisfiú vagy. És láttam, hogy máskor elkergettek.

– Ostoba vagy és nevetlen – mondta II. Saxiai Marcus feszengve. – Érted, hogy megostoroztatlak, ha nem hagysz békén?

A kislány bólintott. De nem mozdult. A szeme, amely olyan világoskék volt, mint a hegyi tavak, folyton Marcus szarvashús pástétómára siklott.

– Menj el! – mondta neki Marcus, és Eilikára nézett, aki megfordult, és keresni kezdte őt.

– Adsz belőle egy darabot? – kérdezte Eloisa.

– Az enyém – felelte Marcus.

– Éhes vagyok.

– Én is éhes vagyok.

A kislány némán méricskélte. Durva vászonból készült piros ruha volt rajta, a varrása és a szegélye bőrből készült, fölötte pamutbársony kabátkát viselt, amely több tucat folttal volt telehintve. Harisnyája nem volt, a lábán facipő. Az egyik széthasadt, és szíj tartotta össze...

A kisleány újra a nevelőnőre nézett. Ez az ostoba kisleány elrontja a játékát. – Ha odaadom a pástétomot, elmégy?

– Igen.

Marcus a kisleánynak nyújtotta a pástétomot, de a keze félúton megállt. – Ha elárulod, hogy idebújtam, levágatom a fejed.

– Add ide a pástétomot!

– Esküdj!

– Esküszöm... Különben meg, érdekel is engem.

– Pedig pont olyan vagy, mint aki mindenbe beleüti az orrát.

Eloisa kinyújtotta a kezét. Mocskos volt. A körme alatt vastag, fekete koszréteg.

Marcus odanyújtotta neki a pástétomot.

A kisleány mohón megragadta, a szeme ragyogott. Egy nagy falatot a szájába tömött, és elment anélkül, hogy a trónörököszt figyelemre méltatta volna.

Marcus néhány másodpercig még utánanézett, titokban leleselkedett a kaszárnya ajtajából. Láta, hogy Eilika észrevette a kisleányt, és figyelte a pástétomra, amelyet evett. A nevelőnő hozzálépett, és megkérdezte, hol kapta, hogy az ő malac hercege rejtekhelyét fellelje.

– Levágatom a fejedet, te undok lány – dühöngte Marcus, és szinte már érezte is, hogy elárulták.

Eloisa viszont az istállóra mutatott, és Eilika azonnal abba az irányba indult.

A kisleány hirtelen megfordult, mert biztos volt benne, hogy Marcus figyel. És kinyújtotta a nyelvét.

Marcus mosolygott. Aztán a kaszárnya első szobájába lépett.

Az örök továbbra is aludtak, és a kisleánynak nem jutott eszébe, hogy ez igazán különös. Abban a pillanatban csak az járt a fejében, nehogy Eilika megtalálja. Ezúttal biztos volt benne, hogy nyerni fog. Elégedetten mosolygott, és rejtekhelyet keresgélve körülnézett. Lábujihegyen végigjárt a szobán, és a következőbe lépett. Négy üres fekhely sorakozott benne, ám semmi olyasmi, ahová elbújhatott volna. Továbbment. A harmadik szobában öt másik őrt talált, azok is mélyen aludtak, hányavetin elterültek a fekhelyükön. Két üveg bor is volt ott. Az egyik felborult a földön. A kisleány arra gondolt, hogy elbújhatna a nagy szekrényben, ahol a fegyvereket tartják: a kardokat, tőröket, íjakat, nyilakat. De először megnézte a negyedik és egyben utolsó szobát. És itt is újabb öt alvó katonát talált.

Csak évekkel később tette fel magának a kérdést, hogyhogynem rémült meg. És hogy ez vajon megváltoztatta-e volna az események lefolyását. De ő aznap egyszerűen csak olyan rejtekhelyet akart találni, ahol Eilika nem leli meg.

Akkor abban az utolsó szobában, az egyik szék mögött a hátsó falban észrevett egy kis, sötét falfülkét. Még mindig lábujjhegyen odament, halkán arrébb húzta a széket, letérdelt, és bebújt. Nem tudott megfordulni, olyan szűk volt a falmélyedés, ezért a széket az egyik lábával húzta vissza a helyére. Aztán beljebb bújt a sötétségbe, és rájött, hogy egy kis átjáró az, amely a kecskék kerítéséhez vezet. De kimenni nem lehetett. Csak egy kis nyílás volt ott a kövek között, ahonnan észrevette Eilikát, aki őt kereste, az istállófiúkat, akik a lócitromot lapátolták, a szakácsnőket, akik a tojást szedték össze, a mézáróst, aki éppen a bódéja egyik kampóján függő marhát csontozta ki. Kerestélte a kislányt, akinek a pástétomot odaadta, kutatta az emberek között, akik a mindennapos dolgaikat intézve jöttek-mentek, de nem találta. A kaput nem látta. Próbált kihajolni, de a nyílás túl szűk volt.

Újra Eilikát figyelte, aki hiába járta végig a szokásos búvóhelyeket. És halkán nevetett. Büszke volt magára, amiért erre a helyre rálelt. És nagyon szerencsésnek érezte magát, amiért az öröknek ennyire nem akadt dolga, hogy fényes nappal alszanak.

Leült a földre. Azon a helyen az alagút elég széles volt. És ott újból figyelte a csendet, amelyet a hó teremtett. Teljes egészében kiélvezte. Tökéletes volt.

Ám csupán egy pillanatig tartott.

Először csak egy érzés volt, mintha megremegett volna a föld. Levette a vidrakesztyűjét, és a tenyerét a földre támasztotta. Igen, rezgett, állandóan, tompán. Akkor még nem tudta, mi okozza. De egyre nőtt, mintha közeledett volna. Ahogy a rezgés erősödött, a kis Marcus – egy pillanattal azelőtt, hogy felismerte volna az okát – kinézett a résen. És látta a kovácsot, akinek elkerekedett a szeme. A szolgát, aki a földre ejtette a söröskorsót, amelyet a fején vitt. Egy kövérkés szakácsnőt, aki felemelte a szoknyáját, és a kastély felé kezdett futni. A mosónőket, akik a hóba ejtették a lepedőket meg a ruhákat, és a szájuk elé kapták a kezüket. Az istállófiúkat, akik a lócitrommal teli lapátjukkal a kezükben a mozdulat közepén kővé dermedtek. És miközben egyértelművé vált, hogy az a rezgés közel hús, vágásra fogott harci mén

rettentő lármája, és a hó tökéletes csendjét feltépte a csatazaj meg a rémület kiáltása, a raühnvahli fejedelemség trónörökösének a látómezejébe – és a kastély udvarába – egy csapat bandita érkezett, akik fenyegetőn forgatták a kardjukat.

Legelőször a kovács fiatal inasa esett el, aki még tizennégy éves sem volt. Az egyik bandita kardpengéje rézsütösen találta el, féltelmetes nyílást ütött a bordái között. A fiú teste az ütés és a ló lendületének az erejétől a levegőbe repült, majd kuszán a földre csapódott, akár egy összegabalyodott kezű-lábú báb. A kisfiú számára a hó színe attól a pillanattól kezdve élete végéig soha többé nem volt már fehér.

Minden nagyon gyorsan történt. A banditák mindenkit irgalom nélkül megtámadtak. Elesett a kövérkés szakácsnő, még mielőtt a kastély bejáratához ért volna, a hátán érte a találat. Elesett két szolgáló, az egyiket egy kard szúrta át, a másikat a lovak taposták el. És a mosónők vére bepiszkította az éppen kimosott lepedőket, amelyekbe úgy beletekeredtek, akár a halotti szemfedőbe. Meghaltak az istállófiúk, magukra borították a lócitromot. Aztán Marcus a lélegzetét is visszatartva meglátott egy kardot, amely a kovácsra sújtott le, és a jobb karját vállmagasságban levágta. Nézte, ahogy a kar a földre hullott, miközben a kezében még mindig a súlyos pörölyt szorongatta. A bandita, aki a csapást mérte rá, nevetett, és fejszével kettévágta a fejét.

– Eilika... – suttogta a kisfiú, miközben a rejtekhelye köveibe markolt.

A nevelőnő, mintha meghallotta volna, ordítani kezdett, vaktában rohagált az udvaron, zabolátlanul, akár az állatok, amelyek áttörték a kerítés palánkját: – Marcus! Maradj ott, ahol vagy! Marcus! Mar...

A kisfiú látta, amint Eilika majdnem felemelkedett a földről, miközben egy kard hegye a mellkasába fúródott. A nevelőnő szeme forgott, tágra nyílt a meglepetéstől, és a szája – immár némán – kinyílt, majd becsukódott anélkül, hogy a kis hercege nevét még egyszer sikerült volna kiejtenie.

A bandita a lova nyergéből a lábát a nő egyik vállának támasztotta, majd kinyújtotta, hogy a kardját kihúzza belőle.

Eilika egy pillanatilag egyensúlyban maradt, aztán arccal a hóra bukott, és nem mozdult többé.

A kisfiúnak nem sikerült levennie róla a szemét. Ám abban a pillanatban a karámban a kecskék a falhoz lapultak, az orruk-

ban a vér szagát érezve rémülten mekegtek, és eltakarták előle az udvart.

Amikor az állatok arrébb mentek, Marcus még több testet látott a földön. Férfiakat, nőket, gyerekeket. A gyóntatópapot, akinek a csuhája illetlenül felcsúszott. A zene mesterét, aki eltátotta a száját, mintha énekelne. És felismerte az apját, aki markában a kardjával állt, és éppen lesántított egy lovat, majd megölte a nyergében ülő banditát: erőteljes csapást mért a torkára, még mielőtt földet ért volna. A helyőrség kapitánya is harcolt. Csak ők ketten maradtak. Rövid időn belül öt bandita is halott volt. De a kapitány is.

„Vérben fogsz élni, mint én és mint minden ősiünk. Ez a sorsunk és az átkunk” – mondta neki aznap reggel az apja. És a kis Marcus ekkor megértette, mit jelent ez a mondat, és mit jelent a farkasokról szóló beszéde. És látta, milyen rendkívüli harcos az apja. Meg fogja őket menteni, gondolta.

Am abban a pillanatban Saxia hercegét a mellkasán érte egy csapás. Megingott, a fogait vicsorgatta, pont, mint egy farkas. Felgyenesedett, és tovább harcolt, egy csoport bandita közé vetette magát, és lesújtott rájuk. A kisfiú látta, amint eltűnik a túl sok ellenség között. A kardok forogtak. Végül a kavarodás megszűnt. Három bandita a földön feküdt, kivérezve. Saxia hercege térdén állt, erőtlenséggel, és úgy támaszkodott a kardjára, akár egy öregember a botjára. Az egyik bandita – valószínűleg a vezérük, gondolta a kis Marcus – lassan közeledett. A herceg félelem nélkül felé fordította a fejét, és köpött egyet.

A bandita gúnyosan vigyorgott. Intett az egyik emberének.

Az egy kócos hajú nőt vonszolt maga után, akinek az arcát eltorzította a fájdalom. A kezében egy újszülöttet tartott, aki rongybabának nézett ki. Vörösnek.

– Anyám... – suttogta a kisfiú.

A banditák vezére a karjánál fogva megragadta a hercegnét, megmutatta a hercegnek, majd letépte a ruháját, lemeztelenítette a mellét, és megtapogatta. A herceg próbált felállni, de az egész teste vérezett, és sebhelyektől megjelölt arca sápadt volt. A banditák nevettek körülötte. Akkor a herceg a tőréért nyúlt, amelyet az övében hordott, és gyors mozdulattal a feleségének dobta. A hercegné elkapta a kést, és a férjét nézte, egyetlen szót sem szólt. De a szemük mintha beszélt volna. Olyan volt, mintha nem lett volna körülöttük többé lárma, és minden más eltűnt volna. Aztán a nő

habozás nélkül a szívébe szúrta a kést, és lassan a földre rogyott, de nem engedte el a halott gyermekét, és nem vette le a szemét a férjéről, miközben az élet eltűnt a szembogarából.

A kisiú láta az apja arcát, amelyet könnyek barázdáltak, miközben nézte, ahogy a felesége meghal. Aztán látta a banditák vezérét, aki dühében felemelte a kardját, az apjára sújtott vele, és lefejezte.

A kisiú megfordult, és kifelé indult az alagútból. Iszonyodott, el akart menekülni. Ám amikor az ajtóhoz ért, az örök kaszárnyájának negyedik szobájában, hangokat hallott. Meglátta a banditákat, akik sorban leszúrták az alvó öröket.

– A gyógynövényes barátnak igaza volt. Ez az altató aztán hatásos – mondta az egyikük a vezérüknek, annak a férfinak, aki Saxia hercegét megölte, és aki éppen akkor lépett be.

A férfi a falfülke előtt álló székre ült.

A kisiú érezte a bűzét. Koszos ruhák és izzadság. De volt benne valami édeskés, hányingert keltő szag is, amit a kis Marcus korábban csak a kastély mézárósának a bódéjában érzett. Az egyik férfi belépett, egy lányt vonszolt maga után, aki sírt és kiabált. A kisiú ismerte. Egy fiatal mosónő volt, csinos, vörös kezű.

A banditák vezére felkelt, és szétnyitotta a tunikáját. Két férfi letépte a lányról a ruhát, teljesen lemeztelenítették. Aztán a földre dobták, az egyik fekhelyre, két holttest mellé. A lány sírt, és irgalomért könyörgött. A banditák vezére fölé hajolt, széttárta a lábát, és megerőszkolta.

A kisiú nézte, egyetlen izmát sem sikerült megmozdítania.

A mosónő csak sírt és kiabált.

Amikor a banditák vezére kész volt, felállt. Az egyik emberére nézett, aki ott maradt, és figyelte a jelenetet. Így szólt hozzá: – a tied, ha akarod.

– Nem, már kint elintéztem – vigyorgott az.

– Akkor befejezheted a kiabálást, kislány – mondta a banditák vezére a mosónőnek.

A lány még mindig sírva így felelt: – Köszönöm, uram, köszönöm.

– Nem hiszem, hogy megértetted – nevetett a banditák vezére. Felemelte a kardját, és megölte.

A kisiú kővé dermedt. Érezte, hogy menten ordítani fog. A nyelvébe harapott, mígnem érezte, hogy a foga a húsába vág.

– Mind halott, Agomar – mondta az egyik férfi, aki éppen akkor lépett be, a vezére felé fordulva.

– Megtaláltátok a kis herceget? – kérdezte Agomar.

– Nem...

Agomar pofon vágta. – Akkor nem halt meg mindenki, te félszervelemű! – Belerúgott egy ládába, amelynek az egyik oldala betört. – Keressétek meg, és öljétek meg! Ojsternig azt parancsolta, hogy senkit ne hagyjunk élve, főleg nem a Saxiai hercegek közül, idioták!

A kisiú érezte, hogy a gyomra görcsbe rándul. A lehető leggyorsabban hátrált, próbált nem zajt csapni. Félúton kihányta a gyömbéres almatortát. Nem mozdult, és remélte, hogy nem hallották meg. Aztán lassan a falmélyedés végéhez lopózott, és kilesett a résen. Az udvaron a hó vörös volt, akár egy nagyon értékes, csillogó szőnyeg, amelyen több tucat férfi, nő és gyerek aludt. Némelyek fej, mások kar nélkül. A fiatal nők ruha nélkül.

– Keressétek meg a kis herceget! – kiáltotta egy férfi.

A banditák szétszéledtek a kastélyban, a disznóólakban, az istállókban, a tyúkólakban, a kápolnában.

A kutatás egy örökkévalóságig tartott.

Aztán a férfiak összegyűltek az udvar közepén, a vezérük körül.

– Nem találjuk – mondta az egyik férfi.

Agomarnak kiálló pofacsontja volt, vöröses haja és szakállá, szűk és apró, fekete szeme. Felemelte a jobb kezét. A kisiú látta, hogy csak négy ujja van. A kisujja hiányzott.

– Engedjétek ki az állatokat, aztán gyújtsatok fel mindent! – kiáltotta. – A kis herceg roston sülve fog meghalni. Ti nem találtátok, de a pokol tüze majd megtalálja! Igyekeztek!

A kis Marcus látta, hogy a banditák kihajítják az állatokat a falon túlra. Agomar a fáklyáját az első emelet középső ablakába hajította. Rögtön ezután több tucat fáklya repült a levegőbe, amelyek a kastélyra, a disznóólakra, az istállókra, a szolgák lakhelyének a tetejére hullottak. Egy pillanat alatt minden lángokban állt.

– Ki innen! – parancsolta Agomar. – És csukjátok be a kaput! – Felszállt a lovára, amely felágaskodott, és így kiáltott: – Isten veled, kis herceg! – Aztán kivágtázott a kastélyból.

A kisiú nem sokkal később hallotta, hogy a súlyos kapu szárnyai becsukódnak. Akkor megfordult, és visszafelé indult, a kaszárnya felé, hátha valahogy el tud menekülni. Ám amint a szobába ért, elviselhetetlen hőség fogadta, és olyan füst, amelytől

könnyezni kezdett a szeme. Az örök fekhelye és a tető már tüzet fogott.

A kisiú köhögni kezdett. Nem kapott levegőt. Négykézláb hátrált, míg el nem érte a falmélyedés végét. A résen át látta, hogy már minden lángol, és elpusztítja a kastélyt. Csapdába került. Újra visszaindult. Meg kell próbálnia kijutni a kaszárnyából, a lángokon keresztül. De a falfülke bejáratánál a nagy tetőgerendák eltörtek, és fülsüketítő robajjal lezuhantak, izzottak, és tüzes szikrákat szórtak szerteszét.

A kisiú már nem kapott levegőt. Gyengének érezte magát. Egyre csak köhögött, és elvakították a könnyek. Lassan hátrált, visszahőkölt a fanyar füsttől, amely a járatot elárasztotta. Végül kelepcébe esve újra háttal a falnak találta magát.

Bár csupán egy kilencéves kisiú volt, és csak aznap reggel ismerte meg a halált, megértette, hogy meg fog halni.

– Hát itt vagy, megtaláltalak! – kiáltott fel ekkor egy hang.

A kisiú rémülten megfordult.

Világoskék szem kémlelte a nyíláson át.

A kisiú kiáltani próbált. De nem volt hangja.

Aztán, miközben a fal egyik köve mozogni kezdett, elájult.

A kisfiú kinyitotta a szemét. És eltátotta a száját. Hirtelen, mint-ha hosszú ideig nem kapott volna levegőt.

Egy női arcot látott, amely őt fürkészte.

– Lélegezz! – mondta neki.

Nem tudta, hol van. Valami keményen feküdt. Nehezen kapott levegőt. Érezte, hogy ég a torka. Köhöghetnékje támadt, de ösz-szezárta a száját. Nem emlékezett. Nem tudott semmit. És sem emlékezni, sem tudni nem akart semmit. Lehunyta a szemét.

Valami fáj. Belül. És ki akart törni. Még jobban összeszorította a száját és a szemét.

Így maradt, ameddig csak bír, abban a mozdulatlan sötétség-ben. De aztán a feketeség forogni kezdett, zavaros örvénnyé vált, majd tisztulni kezdett, és olyan színt öltött, amelytől szúrást érzett a szívében.

Hirtelen újra kinyitotta a szemét, hogy attól az alakulófélben lévő vöröstől megmeneküljön.

Az asszony még mindig fölé hajolt. Az arca kemény volt, megjelölte az élet. És volt benne valami ismerős. De a kisfiú nem emlékezett, sem rá, sem másra.

– Meg fog halni? – kérdezte egy hang a bal oldalán.

A kisfiú a hang irányába fordult, és egy kislány tekintetével találkozott, akinek piszkos volt az arca, de a szeme olyan világoskék és tiszta, mint a hegyi tavak, és nagyon világos, rövidre vágott haja. Rémülten elfordult. Nem akarta felismerni, de elkerülhetetlenné vált. Erőnek erejével összeszorította a száját és a szemét, megrázta a fejét, és teljes lényével ellenállt.

– Meg fog halni, anya? – kérdezte újra a kislány.

– Maradj csendben, Eloisa! – szólt rá az asszony.

Amint a kisleány meghallotta Eloisa nevét, az emlékek egy áradó folyó pusztító erejével felszínre törtek. Emlékezett az apjára, aki harcolt, az anyjára, aki tört szúrt a szívébe, miközben a meggyilkolt kisleányát szorongatta. Emlékezett a banditára, aki Eilika vállának támasztotta a lábát, hogy a nevelőnő hátából kihúzza a kardját. És a gyóntatópap trágárul felcsúszott csuhájára, a zene mesterének eltátott szájára, a fiatal inasra, akit elsőként hajítottak a levegőbe, és a kovács karjára, amely még földre hulltában is a pörölyét szorongatta. Emlékezett az emberek kiabálására, az állatok üvöltésére, a füstre, a kaszárnya beomló tetejére. Aztán vért látott. Azt a sok a vért. Érezte, hogy menten ordítani fog. Mielőtt ezek a képek magukkal rántották volna a szakadékba, újra nagyra nyitotta a szemét.

Az asszony nézte, de nem érintette meg.

És a kisleány őt is felismerte. Agnete volt az, a bába.

– Az én házamban vagy – szólalt meg ekkor Agnete.

A kisleánynak egyetlen izma sem rándult. Nem nézett körül. Nem vett levegőt.

– Emlékszel arra, ami történt? – kérdezte tőle Agnete.

A kisleány őt nézte, de mintha nem látta volna. És továbbra sem mozdult.

– Megkukult, anya? – kérdezte Eloisa.

– Mondtam már, hogy maradj csendben! – szólt rá az anya. Aztán újra a kisleányhoz fordult. – Hallasz engem? – kérdezte tőle nyers és sürgető hangon.

A kisleány alig észrevehetően bólintott.

– És érted, amit mondok?

A kisleány bólintott.

– Mondd: emlékszel rá, mi történt?

A kisleány lehunyta a szemét, hogy visszatartsa a könnyeit, és az ajkát harapdálta.

Amikor újra kinyitotta, Agnete még mindig őt nézte.

– Tudsz beszélni? – kérdezte tőle.

A kisleány nem felelt.

Agnete megragadta az egyik karját. – Most fel kell kelned, nem maradhatsz itt örökre – mondta, és kényszerítette, hogy felüljön.

A kisleány észrevette, hogy egy asztalon feküdt, a kerek kemence mellett, egy sötét viskó közepén, amely emberi testektől és hagy-

mától búzlott. Az egyik sarokban szalma fekhely állt, amelyet marhabőrrel takartak le.

– Igyál! – mondta Agnete, és egy főzőkanállal vizet nyújtott neki.

A kisleány nem intett.

– Igyál! – ismételte meg Agnete.

A kisleány ivott. Aztán köhögött.

– Meg kell tisztítani a tüdődet a füsttől. Igyál még!

A kisleány engedelmeskedett.

Agnete lelökte az asztalról, úgy, hogy abban nem volt köszönet. Erdes, erős keze volt. Nem beszélt olyan kedvesen, mint Eilika. – Vetkőzz le! – mondta neki.

Eloisa vihorászott.

A kisleány nem mozdult.

– Megértetted, mi történt a kastélyban? – kérdezte Agnete gorombán.

A kisleány bólintott.

– Mi történt? – sürgette Agnete.

A kisleány összeszorította a száját.

– Megnémult, anya? – kérdezte Eloisa.

– Adná az isten, hogy te némulj meg! – felelte az anyja. – Mondtam már, hogy maradj csendben! – Aztán újra a kisleányhoz fordult. – Mindenkit megöltek. A szolgálkat is. Tudod, mit jelent ez? Hogy nemsokára új herceg érkezik. És nem jó, hogy életben vagy, ami annak a gazembernek a terveit illeti. Eddig világos?

A kisleány érezte, hogy egyre gyűlnek a könnyei.

– Te viszont élsz, mert a lányom megmentett – folytatta Agnete. – Egymaga vonszolt ki téged a kastélyból. Elrejtett egy bokorban, aztán jött, és hívott engem. Én pedig egy zsákban hoztalak el idáig. Érte tettem, meg azért, mert én segítettem neked megszületni, mint olyan sok más gyereknek, és nem akarok cinkos lenni a halálodban, vagy máshoz kezdeni. – Közelebb lépett hozzá. – Egyetlen lehetőséged van, hogy tovább élj: ne légy többé az, aki vagy!

A kisleány nem értette. Félt Agnetétől. Úgy beszélt vele, mint korábban senki más.

– Vetkőzz le, ne akard, hogy elveszítsem a türelmem! – mondta Agnete.

A kisleány nem mozdult.

Akkor Agnete megragadta a szarvasbőrt, és majdnem letépte róla. Aztán a többi ruhával is ugyanígy tett, mígnem teljesen lemeztelenítette.

Eloisa újra vihorászni kezdett.

– Nézzenek oda, micsonda szép holmi – dűnnyögött Agnete a bőrrel a kezében, miközben a kemence felé tartott.

– Adjuk el a piacon! – szólalt meg Eloisa.

– Nem adunk el semmit, te ostoba liba – felelte az anyja, miközben az értékes ruhákat a lángok közé dobta. – Honnan lenne ilyen szép eladó prémje egy olyan rongyosnak, mint te? És mégis kié lenne, ha nem egy hercegé? Egy kis hercegé... akit mindenki halottnak hisz – fejezte be, miközben a kisfiú felé fordult. És miközben az égett prém szúrós szaga szétterjedt a szobában, egy faládából ruhákat vett elő.

– Elfelejtetd a bársony puhaságát és a gyapjú melegét, kisfiú. Némi nyúlszőrrel bélelt vászonkabátban megküzdesz a hideggel, mint mi mindannyian. Megtanulsz a kezedre és a lábadra pisálni, hogy a fagydaganatokat távol tartsd, és ha nem betegszel meg, és nem halsz meg, úgy megerősödsz, mint mi. – Felé nyújtotta a ruhákat. – Vedd fel őket! A fiamé voltak. – A hangjában némi bizonytalanság bujkált, aztán kemény hangnemben, mintha jelentéktelen dolog volna, hozzátette: – Neki nem sikerült. Nem erősödött meg.

A kisfiú nem mozdult, a kezében tartogatta a ruhákat.

– Öltözz fel! – Agnete majdnem kiabált.

A kisfiú életében először egyedül felöltözött. És amikor azok a ruhák rajta voltak, tudta, hogy nagyon fog fájni.

– Senki nem fog többé uracskámnak vagy hercegnek hívni, sem pedig a neveden szólítani, amit ki sem akarok ejteni a számon – mondta Agnete, miközben megfogta a nagy ollót, amellyel a kecskéket szokta nyírni. A kisfiút egy nyomorúságos székhez toltta, és leültette. Megragadta a hosszú, szőke haját, és mind levágta, majdnem teljesen megkopasztotta.

– Milyen szép – mondta Eloisa, miközben az arany hajfürtöket nézte, amelyek a földön kunkorodtak.

– Égesd el őket! – utasította az anyja.

Eloisa összeszedte őket, és a kemencébe hajította. De egy hosszú tincset titokban a zsebébe rejtett.

Agnete eközben a kezét egy sötét és rossz szagú pocsolóba mártotta, amely a tetőről csöpögött be a szoba egyik sarkába. – Mától koszos leszel, és úgy fogsz bűzleni, mint mi – mondta, és a koszos kezével végigdörzsölte a fiú arcát és mellkasát. Belecsípett. – Olyan kövér vagy, akár egy liba. De nemsokára meg lehet majd számolni a bordáidat, akárcsak nekünk.

A kisfiú nem tudta tovább visszatartani a könnyeit.

– Tanuld meg elviselni a fájdalmat! – dorgálta Agnete kemény hangon, irgalmatlanul. – Nézd! – mondta neki, miközben Eloisához fordult, és hatalmas pofont kevert le neki.

Eloisa csendben tűrte a pofont, miközben a vér csöpögni kezdett az orrából. De nem sírt. Nem panaszkodott.

Agnete a kisfiú felé fordult. – Láttad? Pedig csak egy lány. Töröld le a könnyeidet! – parancsolt rá.

A kisfiú a kézfejjével megtörölte a szemét, megrémült a gondolattól, hogy ő is kap egy pofont, ő, akit soha életében nem vertek meg.

Agnete elégedetten bólintott, aztán eltolta a faládát, amelyben a halott fia ruháit őrizte. Egy csapóajtó volt alatta a padlóban. Kinyitotta, és megmutatta a kisfiúnak. – Elrejtőzöl ott, amíg el nem feledkeznek rólad, és más valaki nem lesz belőled. Akkor majd kitalálok valamit, miért bukkantál fel az életünkben.

A kisfiú rémülten nézte a csapóajtót és a fekete lyukat.

Agnete szilárdan megragadta a karját, és lefelé kezdte tolni. A kisfiú megvetette a lábát, és minden erejével, sírva ellenkezett. Akkor Agnete elengedte a karját, és fülön fogta. A viskó ajtajáig vonszolta. – Senki nem tart vissza – mondta azon a kemény hangján, miközben kinyitotta az ajtót. – Nem tudom, megmenekülsz-e az útonállóktól, nem tudom, mit fogsz enni, és hol fogsz aludni. De szabadon elmehetsz. Ha rájönnek, hogy megmentettünk téged, elvágják a torkunkat. Nem akarom, hogy veszélybe sodord az életünket. Dönts! Vagy elmész, vagy maradsz, de az én feltételeimmal.

A kisfiú kinézett a viskóból.

Aznap (mondja majd később) úgy tűnt, mintha a Jóisten visszahúzódtott volna a világnak ebből a szegletéből.

A falu főútja jeges sárfolyó volt, amelyet az állatok és az emberek nyomai fodroztak. És ebben az ólomszürke, színtelen jégben a kisfiú észrevett egy öregembert, aki elkászálódott egy marhacsontig, majd azzal a kevéske erejével, amely a sok nélkülözésben megmaradt neki, megmarkolta. Egy kutya viczorogva és nyáladzva nekitámadt. Az öreg, akit a kutya hevevége legyőzött, sírásban tört ki, akár egy kisfiú.

A távolban, északon, Raühnvahl csúcsán, a völgyet uraló domb tetején a tűz sűrű füstjébe burkolózva a kastély még mindig lángolt. A kisfiúnak úgy tűnt, hogy egy jeges szélfuvallat égett hús szagát hozza felé. És érezte, hogy a szíve a torkában

dobog, amikor arra gondolt, hogy azon az éjjelen a kutya és az öregember a parázspan fog élelem után kutatni.

A kisiú lehajtotta a fejét, és lassú léptekkel eljött az ajtóból, amely erre a pokolra nyílt. Hallotta, hogy a háta mögött becsukódott. Amikor a csapóajtóhoz ért, Agnetére nézett.

Ő pedig így szólt: – Nevet kell változtatnod. Mit akarsz, hogy hívjanak?

A kisiú vállat vont.

– Mit akarsz, hogy hívjanak? – ismételte Agnete.

A kisiú nem mozdult.

– Mikael! – kiáltott fel Eloisa.

Agnete a kisiút méricskélte. – Jó lesz a Mikael?

A kisiú újra vállat vont.

– Akkor Mikaelnek fognak hívni – mondta Agnete. – És ha ez a név tetszik neked, nem a te érdemed, mert a lányom adta neked. Ha viszont nem tetszik, magadra vess, mert nem tudtál dönteni. Az életben döntened kell, ne feledd! – Aztán meggyújtott egy fagygyertyát, amely pislákoló fényt árasztott, és a fiúnak adta. – Oltsd majd el! Vigyázz, az utolsó lépcsőfok csorba. Találsz lent takarót és egy parazsasdézsát. Most menj!

A kisiú ijedten nézte a fekete lyukat, amelybe bebújni készült. Aztán imbolyogva elindult lefelé a lépcsőn.

Agnete becsukta a csapóajtót.

– Asszonyom... – hallatszott ekkor.

– Nem néma – mondta Eloisa mosolyogva.

Agnete kinyitotta a csapóajtót.

– Asszonyom... – szólt újra a kisiú sírós hangon.

– Mit akarsz?

– Itt nincs ágy...

– Nincs.

– De én... én ágyban szoktam aludni...

Hosszú csend következett. Aztán Agnete így szólt: – Soha többé nem lesz ágyad. Most már egy vagy közülünk.

Aznap éjjel a kisiú megborzongott, amikor hallotta, hogy a csapóajtót becsukják, és ráhúzzák a ládát. Úgy érezte, megfagy a szíve. Körbefordult, maga elé tartotta a gyertyát.

Szűk helyen találta magát, amely nem volt szélesebb háromszor három lépésnél, és olyan alacsony, hogy egy felnőtt nem tudott volna felegyenesedni. A mennyezetet a viskó padlógerendáinak az alsó fele alkotta, amelyeket lehántolt fenyőfa keresztgerendák tartottak. A padlója döngölt föld volt. Az egyik sarokban – hogy a nedvesség ne érje – tenyérszerű magasságú és kutyaól nagyságú emelvény állt fadeszkákból, amelyet szalma borított. Az emelvényre vékony, elnyűtt és kopott vászontakarót dobtak. Egy dézsában parázs szikrázott.

A kisiú érezte, hogy a könnyek végigcsorognak az arcán, miközben beleszagolt a levegőbe, amely penésztől és egérürüléktől bűzlött.

Agnete azt mondta neki, oltsa el a gyertyát. Ha megteszi, gondolta megborzongva, nem fogja tudni újra meggyújtani. De Agnetének nem mert ellentmondani. Kemény asszony volt, nem úgy, mint Eilika, aki minden éjjel a lábánál aludt, és készen állt, hogy bármilyen gondját megoldja, vagy megvigasztalja, ha rosszát álmódott. A kisiú újra a gyertya lángját nézte, mintha bele akarná égetni a fényt a szembogarába, aztán egy gyenge lehellettel elfújta. Felkucorodott az emelvényre, beburkolózott a takaróba, és megfogta a parazsásdézását. Próbált kinyújtózni, de egy pillanattal később felült, és a lábát a mellkasához húzta.

Így maradt, mozdulatlanul, éber érzékszervekkel, tágra nyílt szemmel a sötétben. A fáradságtól időnként elszunyókált, de rövid és nyugtalan álmom volt, meg-megszakadó, amelyet rémisztő képek népesítettek be, és azon nyomban fel is ébredt.

Mire elérkezett a hajnal, kimerült. Megkönnyebbüléssel fogadta a felülről érkező mozgást. Hallgatta a fapapucsokat, amelyek a padlót súrolták, és a láda zaját, amelyet elhúztak a csapóajtóról, miközben egy vékony, halvány fénysugár beszűrődött a rejtkehelyére.

– Gyere ide, kisfiú! – hallotta Agnete hangját.

A tagjai sajogtak a hidegtől és a feszültségtől. A kisfiú a lépcső aljához ment, amely a csapóajtóhoz vezetett.

Az asszony szigorú arccal bekukucskált a csapóajtón. – Nem jöhetsz ki! – szólt rá Agnete, és egy meleg tálal meg egy darab kenyeret nyújtott felé. – Egyél!

A kisfiú ekkor ébredt tudatára, hogy a kastélyt ért támadás előtti este óta nem evett, attól kezdve, hogy az almatortát kihányta. És érezte, hogy éhes, akármennyire is fáj neki a szerettei halála, akármennyire is fél. És majdhogynem büntudatot érzett. Az egyik kezét a tál felé nyújtotta. Égetett.

A földre tette, és elvette a darab kenyeret. Kemény volt.

– Mártsd bele a levesbe, hogy megpuhuljon, kisfiú! – tanácsolta Agnete.

A kisfiú felfelé nézett, és várta a többi ételt.

– Ha szükséged támad, áss egy lyukat, aztán szórj rá földet! – mondta még Agnete, és ledobott neki egy hegyes facöveket. Már éppen becsukta volna a csapóajtót. De akkor megállt. – Addig idd meg a levest, amíg meleg! – Aztán becsukta. – Eloisa, tedd a helyére a ládát, és menjünk! – mondta a lányának, miközben a viskó ajtaját kinyitotta.

– Menjen csak, anyám! – felelte Eloisa. – Mindjárt megyek én is.

Eltelt néhány másodperc, és a csapóajtó újra kinyílt.

– Fogd! – suttogta Eloisa hangja.

A kisfiú látta a kislány kezét, amint felé nyújt valamit. De nem vette rá magát, hogy elvegye.

– Mitől félsz, tökfilkó? Hagyma – mondta neki Eloisa. – Edd meg a kenyérhez! Jó.

A kisfiú megfogta a hagymát.

– Mit csinálsz? – mennydörgött abban a pillanatban Agnete hangja.

A csapóajtó hirtelen becsukódott.

– Semmit, anyám. Csak elköszöntem tőle – felelte Eloisa.

– Hol a hagymád? – kérdezte Agnete.

– Megettem.

– Hazug.

– Megettem, anyám!

– Ha megszagolom a leheleted, és nem érzem a friss hagyma szagát, bottal látom el a bajod! – fenyegette meg Agnete. – Nos? Hol a hagymád?

Egy hosszú pillanatig csend volt, aztán Eloisa bevallotta: – Neki adtam.

A kisleány suhintást, majd egy nyögést hallott.

– Jaj, anyám, fáj a fülem...

Eloisa hangja már távolabbról jött. Az anyja biztosan elvonsozta a viskó ajtajáig, gondolta a kisleány.

– Nem akarom, hogy enni adj neki! – mondta Agnete, és a haragja ellenére próbált halkán beszélni.

– De anyám...

– Engedelmességgel tartozol nekem, és kész! – szakította félbe határozottan Agnete.

– De félek, hogy meghal...

A kisleány csomót érzett a torkában.

– Lehet, hogy meghal. Lehet, hogy nem – mondta Agnete a lányának kevésbé szigorú hangon. – Meglátjuk. De egyedül kell boldogulnia. Különben egész életében gyenge marad.

– De én...

– Jobban hasznára válik, ha megmutatod neki, hogy te is magaddal törődsz. A hagyma addig tart, amíg elragod. A jó példa egy egész életen át tart. És neki arra van szüksége, hogy megtanulja, mi hogyan boldogulunk.

A kisleány mást nem hallott, leszámítva a fa koppanását a fán. Azt gondolta, hogy Eloisa a padlót piszkálja a fapapucsával. Aztán hallotta, hogy a lány megszólal: – Bocsásson meg, anyám!

– Tedd vissza a lábát a csapóajtóra, és menjünk! – mondta neki Agnete. – Fel kell keresnünk az öreg Raphaelt. Éjszaka támadt egy ötletem.

A kisleány hallotta, hogy Eloisa közeledik. Hallotta, hogy fújtat az erőlködéstől, miközben a csapóajtóra tolja a lábát, aztán újra eltávolodik. Ám a léptei hirtelen megtorpantak, és visszafelé indultak.

– Ne betegedj meg, és ne halj meg, tökfilkó! – suttogta Eloisa egy szuszra a padló deszkáin keresztül, aztán kiment, és behúzta maga mögött az ajtót.

A kisiú hallgatózott. Amikor beletörődött a gondolatba, hogy egyedül maradt, a levesestállal, a kenyérdarabbal meg a nyers hagymával az emelvényre kucorodott. Megkóstolta a levest. Semmi íze nem volt. Nem ilyen húsleveshez volt szokva. A tálban kavargatva némi zöldségre bukkant. Próbált beleharapni a kenyérbe, de túlságosan kemény volt. Akkor belemártotta a levesbe. Nyers lisztből készült, só nélkül. Beleharapott a hagymába. A szeme könnybe lábadt. Szokta látni a kastély szolgálait, amint hagymát esznek. De ő nem, ő húspástétomot evett vagy almatortát. A nyers hagyma rossz volt. Ivott egy kis levest, hogy az ízét kiöblítse a szájából. Aztán a szalmára tette a hagymát, és nekilátott a kenyérnek meg a levesnek.

Amikor befejezte, a szalma zizegni kezdett. És a félhomályban, mert éppen csak bevilágított a padlón átszűrődő fény, egy egér alakját vette észre, amit a hagyma szaga odacsalogatott. A kisiú ijedtében hátraugrott. Az egér is visszahúzódott. Aztán mindketten újra óvatosan közeledtek a hagymához. A kisiú megragadta az üres tálat, és felemelte, készenlétben állt, hogy az állatra csapjon vele. A kiséger értetlenül nézett rá a gombszemével, az orrát mozgatta, miközben a levegőbe szagolt. A kisiú arra gondolt, hogy ha megöli, újra vért fog látni. Eldobta a tálat, és megfogta a hagymát. A kiséger cincogott, és elmenekült.

A kisiú beleharapott a hagymába. Undorodó hangot hallott, miközben a kiséger újra előbújtt. A kisiú ránézett. A hagyma külső rétegét levette, és felé nyújtotta. A kiséger körülményesen megfogta, majd elvonult a zsákmányával. A kisiú hallotta, hogy mohón rágszálja a sötétben. Akkor újra beleharapott a hagymába. És kevésbé érezte rossznak. Amikor már majdnem befejezte, a kiséger remegő orral újra közelebb jött. A kisiú kettéosztotta azt, ami a hagymából megmaradt. Az egyik felét megette, a másikat pedig a kiségernek nyújtotta, aki a két mellső lábával megfogta a hagymát, és ezúttal ott maradt rágszálni, bár a kerek szemével ellenőrzés alatt tartotta a kisiút.

Amikor mindketten befejezték, egymást méricskéltek.

A kisiú egy idő után érezte, hogy a fáradtság lassan legyőzi. Összekuporodott, és betakarózott.

A kiséger cincogott, és elrejtőzött a sötétben.

A kisiú nem látta, de tudta, hogy ott van. Lecsukódott a szemé. És rettenetesen egyedül érezte magát.

– Engem... Mikaelnek hívnak – mondta egyre fáradtabban.

Hallotta, hogy a kiséger óvatosan közeledik hozzá, és a hátsó lábára állva megszaglássza a rövidre vágott haját. Akkor halkán, suttogva megismételte: – Engem Mikaelnek hívnak.

Arra gondolt, hogy szép név. És elaludt.

— Itt megállunk – mondta Agomar, miközben felemelte a kezét, amelyen a kisujja meg volt csonkítva. Az arca és a ruhája még az általa ontott vértől volt mocskos. Az emberei körülnéztek. Két meredek sziklafal között, egy szűk völgytorokban találták magukat. Húszan voltak, amikor a kastélyt megtámadták. Mostanra tizenketten maradtak. És hárman súlyosan megsebesültek. Kétten közülük nehezen érik meg a másnap reggelt. Reszkettek, és csillogott a szemük. Saxia hercege kivételes harcoshoz bizonyult.

– Itt verjetez táborn! – mondta Agomar. – Megyetez, behajtoz a fizetésünket.

Az emberek a sebesülteket egy kiugró szikla védelmébe szállították, és nekiláttek tüzet gyújtani.

Agomar figyelte őket. Több mint öt éve álltak a parancsaira készen, és mindig hűek maradtak hozzá, mind a küzdelmekben, mind pedig a sanyarú időkben. Megsarkantyúzta a lovát, és a völgytorok szűk kijáratához ért. Nem tett meg néhány lépésnél többet üetve, amikor a háta mögött nagy zúgást hallott. Hirtelen megfordult, még éppen időben, hogy észrevegye azt a nagy sziklatömböt, amely először visszapattant a puha havon, majd megállt, és eltorlaszolta a völgytorok kijáratát. Aztán érezte, amint kicsit arrébb megremeg a föld. A völgytorok másik bejáratánál. A ló idegesen nyerített és rúgkapált. Agomar visszafogta. A hegyoldalról lezúduló sziklatömbök zaja éppen elhalt, amikor a levegőben íjak és szerszámíjak bélhúrjainak pattanása visszahangzott. És nyilak meg dárdák sziszegése.

Agomar hallotta az emberei nyögését.

Néhányuk hangját felismerte. Jaka éles, Niklas rekedt, a kaszt-rált Monaldo magas hangját, ő volt a legvadabb az emberei között.

Aztán Ole kristálytisza hangját, aki mindössze tizenhat éves volt, és Tebbe hörgő hangját, az öreg harcosét, aki Agomar mestere volt, és megtanította mindarra, amit a háborúról tudott.

Az emberei sorra meghaltak, mert olyan kelepcebe estek, amelyből nem volt menekvés: az éles sziklák védelmében, a magasból támadtak rájuk.

Agomar továbbra is visszafogta a lovát, amely rúgkapált, izgatta a vér szaga. Az ő hűséges harcosai, gondolta Agomar, akik olyan sok csatában és portyázáson a társai voltak, most egyik a másik után, az elsőtől az utolsóig meghalnak. Nem fordulhat vissza. Sokkal több minden választotta el az emberei halálától, mint egy egyszerű sziklatömb. Még egyszer a völgytorok elzárt kijáratára nézett, aztán megsarkantyúzta a lovát. Valamiféle fájdalommal, bár a természete nem volt rá fogékony, hogy fájdalmat érezzen, sem testit, sem lelkit. A vak dühtől elakadt a lélegzete, görcsösen szorongatta a gyepelőt és a kardot az oldalán, miközben felfelé tartott a hegyre, az ellenséges állások felé. Egyedül.

Vágtázva ért fel a csúcsra, dühödten ostorozta a lovát. Meglátta az íjakkal és szerszámíjakkal felfegyverzett katonákat, akik az ő védtelen embereit vették célba. Mészárlás volt. A völgytorok, ahol tábornok vertek, sírboltá váltak. Agomar minden haragját kiordította.

Egy szikár, csontos arcú férfi, aki arannyal hímzett medveprémet viselt, ránézett. Agomar egy pillanatra lassított a ló száguldásán. Aztán a sarkát a ló hasába nyomta, és vad kiáltással megsarkantyúzta. Most rajta a sor.

A prémes férfi mellett felbukkant egy katona kivont karddal. Amikor közel ért hozzá, Agomar megrántotta a gyepelőt, olyan erővel, hogy az állat habzott a fájdalomtól. Egy pillanatig nem mozdult. Ez most az ő csatája. A saját magával vívott csatája. És úgy döntött, elveszíti.

Leszállt.

A férfinak egyetlen izma sem rezdült, úgy figyelte. Hideg, kifejeztelen szeme volt, akár egy ragadozónak.

Agomar, a kezét a kardján tartva, egy lépésre a férfitől megállt. A levegőben továbbra is nyilak fütyülése hallatszott, és lent, a völgytorokban a haldokló emberek kiáltásai. Agomar arra gondolt, hogy soha többé nem fog ilyen hűséges társakat találni. Az-

tán azt mondta magának, hogy az emberi lényeket az álmok választják el egymástól.

A férfi elé térdelt.

Mert Agomar álma magában foglalta a hűség társai áldozatát a völgytorokban. Ő mutatta meg a férfinak és a hadseregének azt a helyet, ahol táborot fognak verni. Még a kastélybeli vérengzés előtt. Ő szervezte meg a csapdát. Eladta az emberei életét. És most érezte, ahogy az árulás perzseli. Ám még erősebben izgatta a díj, amelyben megállapodtak.

– Remek munka, Agomar – mondta a férfi.

– Köszönöm, méltóságos uram – felelte Agomar lehajtott fejjel. A vállizmai megfeszültek. Nem tudta, hogy a férfi mellett álló katona meg fogja-e ölni.

– Hagyj bennünket magunkra, Leonz! – mondta a férfi.

Agomar hallotta, hogy a katona visszadugja a hüvelyébe a kardját, és eltávolodik.

– Állj fel, Agomar! – mondta a férfi.

Agomar felállt.

– Csodálom a kegyetlenségét annak, aki becsvágyból képes feláldozni a katonáit – folytatta a férfi vidám mosollyal.

Agomar úgy érezte, megalázza ez a tekintet. Áruló lett. És már nem fordulhat vissza. De még ha lett is volna rá lehetősége, Agomar nem fordult volna vissza. Volt egy álma. Megállapított egy árat: az emberei életét. És most a jutalmát akarta. – A kapitánya leszek, ahogyan ígérte? – kérdezte.

– Talán – mosolygott a férfi.

Agomar összeszorította az állkapcsát.

A férfi még vidámabban mosolygott. – Elfelejttem közölni Leonzzal, hogy a helyére lépsz. Mondd el neki te!

Agomar a katonára nézett, aki eltávolodott, hogy egyedül hagyja őket. Az utolsó akadály közte és az álma között. Kivonta a kardját.

– Ne most! – állította meg a férfi. – Nem akarok tanúkat.

Agomar visszadugta a fegyverét a hüvelyébe.

– Gyere, élvezzük az előadást! – mondta a férfi, és egy szikla felé indult, amely kettéválva rálátást engedett a völgytorokra, amelyet Agomar az emberei sírboltjának választott.

Agomar hozzálépett. Lenézett. Látta a harcosai véré, amely elkeveredett az áldozataik immár megsötétedett vérével. És közben magán érezte a férfi tekintetét, aki a rezdüléseit fürkészte. Akkor,

hogy megmutassa neki, nincs szíve, a semmibe köpött, az embe-
rei felé, mintha egy nyilat lőtt volna ki.

– A hivatalos változat az lesz, hogy lázadók voltak, és ők irtot-
ták ki Saxia hercegeit – mondta a férfi Agomar katonáira mutatva.

– III. Rupert császárral tudatom, hogy a kezem által igazság
tétetett. – Elégedetten mosolygott. – És hogy Raühnvahl fejede-
lemségének új urat kell választania.

Amikor Leonz kapitány bejelentette, hogy a völgytorokban
mindenki meghalt, a férfi elbocsátotta a kis hadseregét. – Te ma-
radj velünk, Leonz! – tette hozzá. – Agomar mondani akar neked
valamit.

A kapitány Agomarra nézett. A tekintetében megvetés bujkált.
– Mi mondanivalód van számomra? – kérdezte tőle, amikor ma-
guk maradtak.

Agomar a köpönyege ujjába varrva mindig tartott egy kést.
Elég volt egy határozott karmozdulat, hogy a penge előrecsús-
szon. Megtette, amit már oly sokszor kipróbált. Szilárdan megra-
gadta a csontmarkolatot. Aztán a kést az álla alatt Leonz nyakába
mártotta, majd felfelé irányította, az agya felé.

Leonz egyik szeme szétpattant. A kapitány eltátotta a száját,
rekedt hangot hallatott, és a torkában ott csillogott a penge, amely
éppen megölte.

Agomar kihúzta a kést, majd dühödtt erővel újra ugyanoda
szúrta. Hallotta a szemöldökív nyers recsenését, amint belülről
engedett. Aztán a kapitány szeme elsötétült.

– Nagyon leleményes – mondta a férfi, aki tetszéssel fogadta
a jelenetet. – Nem vagy túl beszédes – nevetett. Majd Leonz élette-
len testére mutatott a földön. – Dobd le oda, a lázadók közé. Hadd
táplálja ő is a hollókat meg a keselyűket... Agomar kapitány.

Agomar lelökte Leonzot a völgytorokba. A test tompa puffa-
nással ért földet. És akkor mellette gyenge mozgás látszott.

Az egyik lemészárolt férfi a hegy felé emelte a fejét, és felis-
merte a vezérét. – Légy átkozott, Agomar! – mondta az utolsó
erejével, amely még a testében maradt. – Halnál meg úgy, akár
egy kutya...

A férfi és Agomar végignézték, ahogyan a katona sötét és sűrű
vért hányva meghal.

– Remélem, nem hiszel az átkokban – mondta a férfi moso-
lygva, miközben lóra szálltak.

– Ma én magam átkoztam el magam – felelte Agomar.

Némán haladtak a hegy oldalában.

– De újra megtenném – tette hozzá Agomar egy kicsit később.

– Jól van. Ezt akartam tőled hallani – mondta elégedetten a férfi. – Menjünk, fejezzük be a munkát.

– Hol?

A férfi nem felelt.

Addig haladtak, amíg meg nem láttak egy falut, amelyet mint-ha feketére és vörösre festettek volna.

– Dravocnik – mondta Agomar, aki jól ismerte, mert éppen itt született, harminckét évvel korábban.

Ráfordultak Dravocnik főútjára. A házakat fekete korom borította, amely a tőzeg kitermeléséből és elégetéséből keletkezett, és sűrű, zsíros, vörös por, amely a hematitbányából szállt fel. Agomart némely éjszakán még mindig heves köhögőroham kerítette hatalmába a sok hematitpor miatt, amelyet belélegzett, mielőtt megszökött volna, hogy banditának álljon. Feketék és vörösek voltak a házak. Feketék és vörösek az emberek. Csak az emberek és az állatok foga tűnt hófehérnek.

A férfi a kolostorig vezette a lovát, amely Dravocnikon kívül feküdt. Befordult a vastag falak közé, ott egy másodrangú bejáráshoz ért, amelyet nyilvánvalóan jól ismert. Leszállt a lováról, és kopogott a kis kapun. Háromszor. Szünet. Kétszer.

Agomar mögötte volt.

Az ajtó kinyílt, és egy kövérkés barát nézett ki rajta. Amint meglátta a férfit, majdnem a földig hajolt. – Micsoda megtiszteltetés, méltóságos uram! – mondta. Aztán félreállt, beengedte a férfit és Agomart, majd egy nagy terembe vezette őket, amelyet teljes egészében viaszos fenyőpolcok borítottak.

– Elégedett az altatóval, amelyről gondoskodtam, méltóságos uram? – kérdezte a barát.

– Igen – felelte egyszerűen a férfi.

Agomar a barátot nézte. Az altatójának köszönhetően Raühnvahl kastélyának őreit kivonták a küzdelemből. Aztán a tekintete a férfira siklott, és őt figyelte. Érezte a növekvő izgatottságát, bár nem ismerte az okát.

– Most méregre van szükségem. Hatékonyra és gyorsra – mondta a férfi.

A barát habozott. Aztán lehajtotta a fejét, és az egyik polc felé indult. – Mennyire van szüksége?

– Csak egy személynek.

A barát kiválasztott egy vastag és sötét üvegcsét. Levette a tetejét, és már éppen átöntötte volna egy kisebb üvegcsébe.

– Nem. Abba a kupába tedd a megfelelő mennyiséget! – mondta a férfi, és egy ónkupára mutatott.

– De, méltóságos uram... – tiltakozott a barát –, az az én kupám, benne meg az almabor, amelyet éppen kortyolgattam.

– Tudom – felelte a férfi. – Öntsd bele a mérget!

A barát fogta a kupát.

Agomar látta, hogy remeg a keze. És azt is látta, hogy a férfi pedig az örömtől remeg.

A barát egy adag mérget öntött a kupába.

– Most pedig idd meg! – mondta neki a férfi.

– De miért, méltóságos uram...

A férfi némán figyelte.

A barát szeme rémülettel és könnyekkel telt meg, miközben lassan ingatta a fejét. A csuhája elöl kezdett átnedvesedni.

A férfi nevetett, amikor meglátta, hogy a barát összevizezte magát. – Idd meg! – ismételte.

– Nem... Méltóságos uram...

– Ha gyors és hatékony, mint ahogy mondd, csupán egy pillanat lesz az egész – mondta a férfi. – De ha nem iszod meg, egyenként vágom le az ujjaidat, aztán fejjel lefelé felakasztalak, ahogyan a sertéseket szokták, és olyan lassan véreztetlek ki, hogy könnyörögni fogsz nekem, hogy adjam oda a mérget. De akkor már nem fogom. Most van itt az alkalom, hogy megidd. Később már nem lesz.

– Méltóságos uram...

– Ötig számolok – mondta a férfi. A hangja nyugodt volt. Az arckifejezése szenttelen. Az ajkán hideg mosoly játszadozott, akár a jég. De a szeme nem nevetett. – Egy... kettő... három...

– Méltóságos uram...

– Négy...

– Az Isten nevében... Méltóságos uram...

– Öt! – A férfi Agomarhoz fordult. – Vedd el tőle a kupát, és kötd az asztalhoz!

– Ne... – szólt a barát.

Agomar egy lépést tett felé.

– Ne!

Agomar még egy lépést tett felé.

Akkor a barát anélkül, hogy abba hagyta volna a sírást, egy húzásra megitta a mérgezett almabort. Csodálkozó arckifejezés-

sel nézett a férfira. – Méltóságos uram... – mondta még. A kupát a földre ejtette. Aztán az egyik kezével a gyomrához kapott, miközben az arca rettenetes grimaszba rándult. A görcstől összeszorult szájából fehéres hab szivárgott kifelé. Végül néhány pillanatra remegve és görcsbe rándulva elterült a földön.

A férfi Agomar felé fordult. – Most már egyedül csak te tudod. Úgy látszik, meg kell bíznom benned – mosolygott.

Agomar jelentőségteljesen bólintott. És térdet hajtott. – Hűséget esküszöm az én uramnak, Ojsternig hercegnek – mondta.

– Inkább holnap esküdj! A hűség szó ma valahogy hamisan cseng a szádból – tört ki nevetésben Ojsternig herceg, az a férfi, aki parancsba adta, hogy a Saxiak nemzetségét töröljék el a föld felszínéről.

A következő napokban Mikael megértette, mire gondolt a régi nevelőnője, Eilika, amikor azt mondta, hogy a hideg a szegény ember „csontjáig hatol”. A testét éjjel-nappal remegés rázta, voltak pillanatok, amikor a foga olyan hangosan kocogott, hogy komoly zajt csapott a rejtekhely csendjében. A kéz- és lábujjai állandóan meg voltak dermedve, és néha nem sikerült mozdítania őket, hacsak nem hatalmas erőfeszítés árán. Esténként a dézsában a parázs nem tartott túl sokáig. Az izmai állandóan görcsbe rándultak és sajogtak. A szeme könnyezett. A füle ólomszürke volt. Az orra megállás nélkül folyt. Mikael a mellkasához húzta a lábát, ösztönösen próbálta nem elvesztegetni azt a kevéske hőt, amely benne maradt. A szalmán ücsörögve mindig a vékony takaróba burkolózott.

Aggodalmasan várta a hajnalt, amikor Agnete és Eloisa felébred. Hallotta, amint újraélesztik a tüzet, kavargatják a lábost, és kicsivel később kinyitják a csapóajtót, hogy odaadják neki a reggelit: a zöldségleveses tálat és a szelet kemény kenyeret. Mikaelnek az volt az első dolga, hogy az ujjait a meleg levesbe mártotta, mielőtt megitta volna. Úgy maradt, élvezte a melegséget, amely a megfagyott ujjperceiben szétáradt. Néhány pillanattig a remegés is abbamaradt. Csodálatos érzés volt.

Aztán evett. Mert a gyomra mindig üres volt, és mindig lázadozott. Mohón evett, nem fintorgott, nem gondolt arra, hogy a leves íztelen, vagy hogy a kenyér finomítatlan lisztből készült. Estig nem kap mást.

Amint befejezte, szinte a lélegzetét visszafojtva várta, hogy Agnete vagy Eloisa elkérje tőle a parázsastálat, és izzó parázzsal töltsse meg. Amikor odaadta nekik, a fém jeges érintésű volt. Ám néhány pillanat múlva, amikor visszakapta, már kezdett átmelegedni.

Mikael törökülésbe ült, a dézsát az ölébe tette, és a takarót – akár egy függönnyt – a fejére húzta. A parászból felszabaduló meleg szétáradt a combjában, a mellkasába hatolt, égette az arcát, mígnem újabb fájdalmat okozott, ellentéteset a hideg által okozottal. A zsibbadás lassacskán legyőzte. A szeme lecsukódott. Az izmai feszültsége feloldódott. Az álom, amelyet az éjszakai fagy távol tartott, most majdhogynem természetellenes módon, erőszakosan, ájuláshoz hasonlóan legyőzte. Mikael alig hallotta a viskó ajtajának csikorgását, amikor Agnete és Eloisa elment.

Akkor egy pillanatra, mielőtt megadta volna magát, tudta, hogy egyedül van. Jobban, mint valaha.

És remélte, hogy az alvás a lehető legtovább tart majd. És hogy fekete lesz, üres.

Mégis hamar felébredt, a száját néma kiáltásra nyitotta, és a szeme elkerekedett a halál és a vér emlékképei előtt, amelyeknek tanúja volt. Hogy ezeket a képeket elűzze, dühödten megrázta a fejét, ahogyan a kutyák teszik, amikor az ázott bundájukból kirázzák a vizet. Aztán az öklét a szemhéjára nyomta, olyan erősen, hogy a sötétség szikrázó fénysugarakkal népesedett be, akár a csillagos ég, és elűzte annak a lehetőségét, hogy ez a belső éjszaka a vér és a halál képeivel teljen meg. Ha ez nem volt elég, visszatartotta a lélegzetét, amíg a tüdeje majd szét nem pattant, mert félt, hogy az orra emlékezni kezd majd a fanyar füst és az égő emberi hús szagára. Amikor újra kapott levegőt, csendesen sírt. A lehulló könnyei sisteregtek a kialvó parázsban.

Aztán hallgatta a csendet, amelyet csak a Havas Boldogasszony templomának harangszava tört meg, amely gyorsan üldözte a rövid téli órákat. És félt. És ez a félelem soha nem akart múlni, mert számára az idő lassan és mindig egyformán telt, sötéten nappal és éjszaka, a háromszor három lépés nagyságú, szűk börtönében.

Amikor vecsernyére harangoztak, a viskó ajtaja újra kinyílt. Agnete és Eloisa hazatért. Réparepcéből vagy keserű gyökerekből levest főztek, néha árpával vagy rozssal, néha egy darab sertés szalonnabőrrel vagy lábszárcsonttal, amelyből ő soha nem kapott.

Mikael sem Agnetével, sem pedig a lányával nem tudott beszélni.

Egyik este hallotta, hogy Eloisa megkérdezi: – Miért nem beszél, anya?

– Hagyd békén! – felelte Agnete.

– De miért nem beszél? – makacskodott a lánya.

– Nehogy széthasadjon – mondta Agnete kemény hangon.

– Az mit jelent?

– Nem számít. Aludj!

Mikael hallotta, amint a bába meg a lánya kimerülten a fekhelyükre rogytak. Agnete úgy horkolt, akár egy férfi. Akkor Mikael arra gondolt, hogy egy újabb éjszaka kezdődik. És mint az előző, végtelen lesz, csendes, hideg és fenyegető. És most már attól is félt, hogy széthasad, bár nem tudta, mit jelent.

Az egyetlen kapcsolatot, amelyet Mikael félenken létesített, ahhoz az egérhez fűzte, amelyik az első találkozásuk után elszemtelenedett, és egyre gyakrabban keringett körülötte.

Akkor éjjel, miközben Mikael a szalmán feküdt, és didergett a hidegtől, a kis állat kíváncsian újra közelebb jött. Miután átkutatta a haját, az arcát kezdte szaglászni. A szemét, az orrát, a száját.

Mikael nem mozdult, ellenállt a hosszú bajszocska csiklandozásának.

A kiséger az álla alá bújt. Egy kicsit körbeszaglászta, aztán a nyaka hajlatába kucorodott, és a mellső lábait nyalogatta.

– Mit akarsz, hogy hívjalak? – suttogta Mikael.

A kiséger még jobban hozzásimult.

– Jól van, akkor Hubertusznak foglak hívni – mondta Mikael.

– És ha ez a név tetszik neked, nem dicsekedhetsz vele... mert én adtam neked... Ha viszont nem tetszik, a te bajod, magad is választhatnál volna – ismételte, mintha valamiféle mondóka volna, és az egér langymeleg érintésétől kevésbé érezte magát egyedül.

Másnap reggel, amikor a csapóajtó kinyílt, Hubertus elmene-kült.

– Ma este megismerkedsz valakivel, kisfiú – mondta neki Agnete.

– Fogd, egyél! – tette hozzá Eloisa, és felé nyújtotta a leveses tálal meg a szokásos kenyérdarabot.

Mikael elvette a reggelit.

– Miért nem beszélsz? – kérdezte Eloisa.

Mikael némán nézett rá.

Eloisa a fiút méricskélte. – Az a húspástétom, amit aznap adtál nekem, nagyon jó volt – mondta aztán. – A legjobb dolog, amit valaha ettem.

Mikael nem mozdult.

– Olyan vagy, mint egy szobor – folytatta Eloisa. – Vagy mint egy félkegyelmű.

Mikael lesütötte a szemét.

– Menjünk! – hívta Agnete.

Eloisa a fiúnak adta a parázssal teli dézsát. – Keresgélj a levesben! – suttogta aztán.

Mikael értetlenül nézett rá.

– Tényleg tökfilkó vagy – nevetett Eloisa. Becsukta a csapóajtót, rátolta a ládát, és elment.

Mikael a fekhelyére vitte a levesestálat, a darab kenyeret és a paraszas tálat. Leült. Mint minden reggel, a kezét a levesbe mártotta. Kellemesen meleg volt. Megborzongott. Aztán valami nyúlósat érzett. Megfogta és kihúzta. Egy darab sertésszalonna volt az. A szájából erőteljesen csorogni kezdett a nyál. A szalonnát a szájába dugta, és rágcsálni kezdte, lassan, mert majdnem belesajdult az állkapcsa. Csodálatos íze volt.

Abban a pillanatban Hubertus remegő orrocskával előbújt a sötétségből. Szégyenkezés nélkül előjött. Felmászott a kisfiú egyik combjára, és előrenyújtotta a mancsait. Mikael leharapott egy darab szalonnát, és neki adta. – Ez a legjobb dolog, amit valaha ettél, meglátod – mondta neki. Befejezték a szalonnát, és akkor Mikael nekifogott a kenyérnek meg a levesnek. A kenyérből Hubertusnak is adott egy keveset.

Amikor az utolsó morzsáig mindent eltakarítottak, a kiséger felmászott a vállára, megszaglászta a fülét, és végül a kabátjába bújt, egészen Mikael langyos hasáig lemászott, és ott összekucrodott.

– Tényleg tökfilkó vagy – mondta neki Mikael.

Meg sem moccantak, amíg a Havas Boldogasszony harangja vecsernyére nem szólított.

Akkor a viskó ajtaja kinyílt, és Mikael Agnete hangját hallotta, amint így szólt: – Jöjjön, Raphael!

Hubertus gyorsan elrejtőzött a sötétben, miközben egy férfihang így felelt: – Köszönöm, Agnete.

Az ajtó becsukódott.

– Ott van lent – mondta izgatottan Eloisa.
– Engedd fel, hadd nézzem meg magamnak, beszélni akarok vele – mondta a férfi.

– Nem, nem okos dolog. Menjen le maga, Raphael! – mondta Agnete.

– Öreg vagyok, recsegnek a térdeim – felelte a férfi. – Mégis ki látná meg ebben a sötétben?

Hosszú csend következett. Aztán Agnete utasította a lányát:
– Legyen, hozd fel! De maradjanak távol az ablaktól!

A csapóajtó kinyílt, és egy gyertya remegő fénye áradt szét a sötétben.

– Gyere fel! – mondta Eloisa.

Mikael a megdermedt kezével megfogta a lépcsőt, és előbújt. Miközben felfelé lépdelt, érezte, milyen gyenge a lába. Fáj.

Amikor Eloisa a gyertya fényében meglátta, szeme-szája el-kerekedett, aztán hirtelen az asztal felé fordult, ahol az anyja és a férfi ült. – Itt van... – mondta rémült hangon.

– Gyere ide, fiú! – szólt hozzá a férfi, akinek mély hangja volt.

Mikael közelebb lépett.

Az előtte lévő férfi öreg volt. Hosszú, őszes, sűrű és kócos haja volt, amelyet szalaggal fogott össze, és gyér, fehér szakállá az állán, amitől kecskére hasonlított, talán a hosszúkás arca miatt is. A sötét szeme nagy volt és átható. Az orra egyenes és vékony. És keskeny volt az ajka is, amely a kora ellenére nagyon fehér és szabályos fogsort rejtett. A keze göcsörtös volt, az ujjai vékonyak. Elegánsak.

Az öreg elvette a gyertyát Eloisától, és Mikaelt vizsgálgatta.
– Az isten szerelmére, Agnete, szederjes! – kiáltott fel. A bába felé fordult. – Meg fog halni. Nem fogja kibírni odalent.

– Kibírja – mondta Agnete összeszorított fogakkal.

Eloisa aggodalmas hangot hallatott.

– Fejezd be, Eloisa! – parancsolt rá az anyja szigorúan. – Aztán az öreghez fordult: – Orvos lett magából, Raphael?

Az öreg a kezébe vette Mikael kezét, és megvizsgálta. – Nem kell ehhez orvosnak lenni. Nézz ide! – Megérintette a kisfiú egyik lábát.

Mikael felnyögött.

– A kemence mellett kell aludnia – mondta Raphael.

– Szó sem lehet róla – felelte Agnete. – Ha észreveszik... felesleges, hogy elmagyarázzam, mi történe velem meg Eloisával.

– Akkor üsd fejbe! Hamarabb vége lesz – vágott vissza az öreg.

– Anyám... – avatkozott közbe Eloisa.

– Maradj csendben! – Agnete a tenyerével az asztalra csapott. Aztán Mikaelre nézett, némán ráncolta a szemöldökét. Végül az egyik ujját fenyegetően rászegezte. – Ha besötétedik, feljössz, és odafekszel... – Egy pontra mutatott a padlón a kerek kemence mögött, ahol nem láthatja meg az, aki a viskó ajtaját kinyitja. – És meg sem nyikkansz, megértettél?

– Köszönöm, anyám! – kiáltott fel Eloisa.

– Nem neki kellene köszönetet mondania? – kérdezte az öreg, miközben vidáman felvonta az egyik szemöldökét.

– Ő nem beszél – felelte Eloisa.

– Néma? – kérdezte Raphael.

– Nem, de ha beszél, széthasad – felelte Eloisa az anyja szavait ismételve, bár továbbra sem értette, mit jelentenek.

Az öreg megfogta Mikael vállát, és magához húzta. – Figyelj jól, kisfiú! – mondta neki. – Egy kis idő múlva, ha már készen állsz, újra látjuk egymást, és úgy kell tenned, mintha félnél tőlem, mert rossz hírem van: gyerekeket adok el. Az emberek azt mondják, elrabolom őket. – Az öreg a levegőben ingatta az egyik ujját, és lehunyta súlyos szemhéját. Az övéből előhúzott egy nagy kést, és az asztalra helyezte. – Tudom, ki vagy. Agnete megbízik bennem. Én pedig szívesen segítek neki. Úgy teszek, mintha eladnálak neki, ő pedig úgy tesz, mintha tőlem vásárolt volna téged. És te tartod magad ehhez a történethez. Tudsz követni?

Mikael furcsamód nem félt az öregtől. Bólintott.

– Nagyon jó – folytatta Raphael. – A hihető történetek a legegyszerűbbek, jegyezd meg örökre! Ki voltál azelőtt, hogy magamhoz vettelek? Hol éltél? Mit csináltál? Kik voltak a szüleid?

Mikael nem tudta, mit feleljen.

Eloisa közelebb jött, mintha mesét hallgatna.

– Hogy ne keltsünk zűrzavart, semmire nem emlékszel – magyarázta az öreg. – Egyetlen kérdésre sem tudsz ezek közül felelni, mert semmire nem emlékszel. Összeszedtelek, miközben a Lom hegynyerge felett, az erdőben bolyongtál, elvesztetted az emlékezetedet, a fejedben egy ronda seb tátongott. Talán egy ló rúgása, talán egy útonálló... nem tudjuk meg soha, mert nem emlékszel a múltadra.

Mikael kifejezéstelenül nézett rá.

– Bólints, ha megértetted – mondta az öreg, és megrázta a vállát.

Mikael alig láthatóan bólintott.

– Nem látszik túl értelmesnek – mondta Raphael Agnetének.

– Talán nem is az – felelte Agnete.

Raphael némán méricskélte Mikaelt.

– De nem maradt meg a sebhelye? – kérdezte ekkor Eloisa.

– A lányod viszont annál értelmesebb – mondta az öreg Agnetének. – Elkezdjük?

Agnete felállt, Mikael háta mögé helyezkedett, és megfogta a fejét, hogy ne tudja mozdítani. Raphael megmarkolta a nagy kést, és a homlokába vágott vele, mélyen, félkörívben, a hajtövé-től indulva majdnem a bal szemöldökéig.

Mikael felnyögött, és a vér csöpögni kezdett a szemébe.

Eloisa a szája elé kapta az egyik kezét.

– Kész – mondta Raphael, miközben a bőrkabátjában megtö-rölte a pengét. – Most már lesz egy sebhelyed, amely megerősíti a történetünket. – Agnetéhez fordult. – Jobban tudod, mint én, mit kell rátenni, hogy meggyógyuljon.

– Töröld le a vért! – mondta Agnete Mikaelnek, és egy nedves rongyot nyújtott neki. – És egy kicsit nyomd rá!

Eloisa előrelépett, hogy segítsen Mikaelnek.

Agnete megállította. – Nem. Egyedül kell megcsinálnia.

Mikael érezte, hogy a sebe éget. De egy pillanatig azt gondolta, hogy ez a fájdalom nincs ellenére. Olyan valós.

– Még egy utolsó dolog, kisfiú – mondta Raphael azon a mély hangján. – Ettől a pillanattól kezdve két út áll előtted. Átkozhatod a rossz sorsodat, mert elvette tőled a szüleidet, a fejedelemséget, a gazdagságot, vagyis mindazt, amid volt... vagy hálát mond-hatsz a jó sorsodnak, mert élsz. – Behatóan méricskélte. – És asze-rint, hogy a két szemszög közül melyiket teszed magadévá, leszel ilyen ember vagy éppen amolyan, akik teljesen különböznek egy-mástól, két különböző életet élnek. – Amikor befejezte, felkelt, és semmi más hozzá nem téve az ajtó felé indult.

– Köszönöm, Raphael – mondta Agnete.

Az öreg kinyitotta az ajtót, és megállt. – Dravocnikban azt beszélük, hogy megölték a lázadókat, akik a kastélybeli mészár-lásért felelősek... – A fejének egy mozdulatával Mikaelre muta-tott. – Nos, megértettél? Azt beszélük, hogy Ojsternig herceg a Joff völgyben hajtotta végre az ítéletet.

Agnete bólintott.

– De mindenki tudja, hogy nem a lázadók voltak – mondta az öreg Raphael, és eltűnt a sötétben.

– Mi pedig tudjuk, ki lesz az új urunk – dünnyögte Agnete. Aztán becsukta az ajtót, kivette Mikael kezéből a rongyot, és szorosán a homlokára kötötte. Szalmát szórt a földre, a kemence mellé.

– Aludj! – mondta neki.

Mikael levegőt sem véve lefeküdt a földre.

Eloisa lehúzta a gyapjúkesztyűjét, és felé nyújtotta.

– Nem – mondta Agnete.

– De igen – felelte Eloisa elszántan.

– Azt mondtam, nem – ismételte Agnete fenyegetően.

– Ha nem kaphatja meg, a tűzbe dobom – mondta Eloisa. Mély, határozott tekintete volt. És a hangja nem remegett.

Az anyja némán méricskélte. Aztán megfordult, és lefeküdt a szalmazsákra.

– Gyere aludni! – szólt rá.

Eloisa Mikaelnek dobta a kesztyűt. – Gyerünk, húzd fel! – vetette oda neki gorombán.

Mikael fogta a kesztyűt, és felhúzta.

– Tényleg tökfilkó vagy – mondta Eloisa, miközben az anyjához ment.

A következő éjszakákon Mikael a kemence mellett aludt. Este, amikor besötétedett, és már nem állt fenn a veszély, hogy valaki bekopog az ajtón, Eloisa kinyitotta a csapóajtót, és kihívta. Mikael csendben a sarokba húzódott, és várta a vacsorát, miközben Agnete és Eloisa, mint minden paraszt, miután az uraság földjein dolgozott, mókusfarokból sapkát varrt, vékony bőrszíjából övet font, nemezcipőket készített vagy saját magának, vagy pedig eladásra. Aztán még pirkadat előtt, amikor a hajnali ájtatosságra harangoztak, Mikael megtöltötte a dézsát parázzsal, amely még a kemencében sistergett, és visszatért a rejtkehelyére, ahol napközben meghúzódott. A kesztyű, amelyet Eloisa adott neki, enyhítette a keze fájdalmát. A lába lelappadt. Az arcszíne egyre kevésbé volt szederjes.

Este, amikor Mikael előbújt a rejtkehelyéről, Agnete egy nagy mozsártörőben már elkészítette azt a mezeizsurló- és süllőhínárkenőcsöt, amelyről azt mondta, hogy „vérzéscsillapító”. Eloisa a sebére kente a kenőcsöt, majd vékony fűzkéreggel lezárta.

Amikor napközben egyedül volt, mert Agnete és Eloisa a többi jobbággal együtt az árpa- vagy rozsföldeken dolgozott, és Mikael úgy érezte, hogy a félelem növekszik benne, vagy a halál képei letaglózzák, az egyik kezét a fájó sebére nyomta. És ez a fájdalom visszarángatta a valóságba. Olyan volt, mintha a szenvedés által visszatálna önmagához, ahányszor csak fennállt a veszély, hogy eltévelyedik.

Közben napról napra jobban összebarátkozott Hubertusszal, a kiségerrel. A csendes, remegő orrú kis állatnak, amely melegsé-

get és morzsákat keresett nála, elmesélte azt, amit senki másnak nem tudott volna. És amit saját magának sem lett volna képes elmondani.

Egyik este látta, hogy Agnete agyoncsap egy egeret, amely a viskó fala mentén szaladt végig. Következő nap, miközben Hubertust simogatta, így szólt hozzá: – Szomorú lehetsz, mert Agnete megölte az apádat, vagy boldog, mert nem téged ütött agyon. És aszerint, hogy mit gondolsz, vagy ostoba vagy, vagy pedig életrevaló... Legalábbis azt hiszem, így működik. Akár-hogy is van, jobb, ha nem mutatkozol Agnete előtt, különben téged is megöl, ez biztos.

Tíz nap után a mezeizsurló- és süllőhínár-keverék kemény és viszkető heget képzett.

– Ha levakarod, nagyobb lesz a sebed – mondta neki Eloisa este, miközben a gyertya fényénél vizsgálta. – Nézd, ez egy nagyon kicsi vágás volt, de leszedtem a heget, mielőtt magától leesett volna – tette hozzá, majd felfedte a lábát, és a térde fölött egy sebhelyet mutatott neki.

– Hajtsd le a szoknyád! – szidta meg azon nyomban Agnete.

Eloisa fújtatva megigazította a ruháját. Aztán az egyik kezét Mikael homloka felé nyújtotta. – Maradj nyugton! – mondta neki, és egy határozott mozdulattal letépte a heget. A seb újra kinyílt, és vérezni kezdett.

Mikael fájdalommal grimaszt vágott, aztán kérdően nézett rá.

– Muszáj, hogy nagy legyen a sebhelyed, tökfilkó – nevetett Eloisa, miközben a fiú homlokát újra bekente mezeizsurló- és süllőhínárkenőccsel.

Később a kemence mellett, a szalmazsákján fekve Hubertust jól elrejtette a kabátjában, és így suttogott neki: – Maradj itt, ne mutatkozz... tökfilkó.

– Kivel beszélsz? – kérdezte tőle azon nyomban Eloisa.

Mikael nem felelt.

– Anyám, magában beszél – mondta Eloisa Agnetének. – Bolond?

– Aludj, lányom, ha nem akarod, hogy kitekerjem a nyakad.

Eloisa halkán nevetett. – Jó éjszakát, Mikael – mondta.

Mikael nem felelt.

Eltelt egy újabb hét, és újabb heg képződött.

– Maradj nyugton! – mondta Eloisa, és az egyik kezét a fiú homloka felé nyújtotta.

De Mikael ösztönösen kitért, és maga tépte le a heget.

– Nem kellett volna letépned! Miért csináltad? – kérdezte Eloisa a fejét rázva.

Mikael nem felelt. Összezavarodott. Jó benyomást akart rá tenni a bátorságával. De nyilvánvalóan hibázott.

– Miért csináltad? – ismételte Eloisa bosszankodva.

Mikael érezte, hogy a vére csöpögni kezd. Olyan sűrűn, akár a méz. Ez a lány azt az érzést kelti benne, hogy ő bolond. Mindig. A lány kezére nézett. Fekete volt. – Mert koszos vagy – felelte dühösen. – Soha nem mosakodsz meg?

Eloisa egy lépést hátrált, mintha pofon vágták volna. A szeme rénsnyire szűkült. Összeszorította a száját, amely alig észrevehetően remegni kezdett. Az orrlýuka kitágult. – Bolond vagy! – majdhogynem kiabált, miközben odébb ment.

– Mi történik itt? – kérdezte Agnete, miközben kifelé indult.

– Semmi – felelte Eloisa. – Ez bolond!

– Jól van – mondta Agnete. – Adj neki levest, már biztosan kész van.

– Nem! Gyűlölöm! Felőlem akár éhen is halhat!

Agnete benézett a viskóba. A lánya a mellkasa előtt szorosan összefont karral állt, és makacsul hátat fordított nekik. Mikael össze volt zavarodva, a sebe vérzett. Agnete a láboshoz ment, mert két kanállal a tálba, és Mikaelnek nyújtotta. Adott neki egy darab szalonnát, egy fél hagymát, egy szelet kenyeret. Aztán a mezei zsurlós és süllőhínáros kenőccsel teli mozsarat a kemence mellé állította. – Ma este kend be magadnak! Úgy látom, Eloisa nem hajlandó megtenni.

– Ne is álmodjon róla! – visszhangozta a kislány.

– Nem kellett volna még egyszer letépni a heget – mondta ekkor Agnete.

– És ki tépte le? Ő maga csinálta, mert bolond!

Agnete Mikaelre nézett. – Egyél, aztán kend be a sebed! – Az asztalhoz ment.

– Úlj le, Eloisa!

– Nem!

– Ne ess túlzásba, ha nem akarod, hogy szíjat hasítsak a hátadból!

Eloisa kénytelen-kelletlen leült.

Agnete félbetört egy szelet kenyeret. Az ő keze is koszos volt. Eloisa nézte, és érezte, hogy egy könnycsepp végiggurul az ar-

cán. Hirtelen Mikael felé fordult, aki egy megvert kutya tekintetével nézte a lányt.

– Mit akarsz, bolond? – kérdezte tőle haraggal telve.

Mikael lehajtotta a fejét.

Anya és lánya szó nélkül ettek. Aztán aludni tértek.

Mikael magányosabbnak érezte magát, mint valaha. Aztán az éjszaka csendjében akkor először azt suttogta: – Jó éjszakát, Eloisa!

Másnap Agnete adta neki a reggelit a csapóajtóból.

Mikael rosszul érintette. Eloisa még mindig haragszik rá. A csapóajtó becsukódott a feje fölött, és ráborult a sötétség.

Aztán meghallotta, amint Agnete így kiált: – Mit műveltél, te szerencsétlen?

– Hagyjon békén, anyám! – felelte Eloisa dühös hangon.

– Mi ütött beléd! Szentséges ég!

Mikael aggódott. Próbálta kinyitni a csapóajtót, hogy kilessen, de Agnete már rátolta a ládát, és túl nehéz volt.

– Eloisa, azonnal gyere ide! – kiáltotta Agnete.

– Nem! – ordította Eloisa már a viskón kívülről.

– Ó, istenem... – Ez volt Agnete utolsó mondata, amit Mikael még hallott. Aztán az ajtó bevágódott, és csend ereszkedett rá.

Amikor Mikael aznap este kilépett a csapóajtón, Eloisa arcán kihívó mosoly ült. A rövid, világos haja fénylett. Az arcbőre hófehér volt, és a világoskék szeme úgy csillogott, akár két drágakő. Az ajka rózsaszín volt, akár a barack.

Mikael szája tátva maradt.

– Mi az, tökfilkó? – kérdezte tőle Eloisa elégedett fintorral, amikor a fiú szemében észrevette a csodálkozást. – Gyere, had kezeljem a sebedet! – tette hozzá, mintha nem is érdekelné, de túlságosan feltűnően hadonászott a tiszta kezével a fiú orra előtt. A körme alatt nyoma sem volt a kosznak.

Mikael arra gondolt, hogy soha nem látott még ilyen szép lányt. És rögtön elpirult. Miközben Eloisa a sebére kente a kenőcsöt, amely harmadszorra kezdett behegedni, le sem tudta róla venni a szemét. Csak akkor sütötte le, amikor a lány ránézett, és egyre jobban elpirult. Ezért Mikael már-már megkönnyebbült, amikor aludni tértek.

Agnete egész idő alatt csendben maradt, a könyökét az asztalra támasztotta, az arca komor volt. A lányához csak néhány, goromba szót szolt. Aztán, mielőtt eloltotta volna a gyertyát, azt mondta neki: – Maradj a takaró alatt, te szerencsétlen!

A sötétben Eloisa így szólt: – Jó éjszakát, tökfilkó!

Mikael mosolygott. Már éppen válaszolt volna, amikor Eloisa köhögni kezdett.

– Mi történik, lányom? – kérdezte Agnete rémülten.

– Semmi, anyám... – felelte Eloisa. Aztán újra köhögött. – Megleg van...

Agnete azon nyomban felpattant, és gyertyát gyújtott. Az egyik kezét a lánya homlokára tette, majd a ruhája alá dugta, a mellkasára. – Forró vagy! – nyögött fel. Egy ronggyal a kezében kirohant, és megtöltötte hóval. A lánya homlokára tette.

Mikael észrevette, hogy Agnete aggodalmas arckifejezést öltött.

Eloisa újra köhögött. És újra. Aztán olyan roham kerítette hatalmába, hogy alig kapott levegőt. Mikael felült, és a gyertya fényében látta, ahogy borzong és félrebeszél.

– Kislányom... kislányom... – panaszkodott aggodalmasan Agnete. – Miért? Miért tetted ezt az ostobaságot?

– Olyan... tiszta akartam lenni... mint az urak... – hebegte Eloisa két köhögő roham között.

– Szent isten! – tört ki Agnete. – Az uraknak háznyi kandallóik vannak, gyapjú- vagy kacsatoll matracaik, farkas- és medveprémeik. Nekünk viszont nyirkos szalmazsákunk, vékony takaróink, lyukas tetőnk...

– Tiszta... akartam lenni – ismételte Eloisa egyre gyengébb hangon.

– Te tiszta vagy! – kiáltott fel Agnete. – Az emberek belül tiszták vagy mocskosak. A héj nem a gyümölcs. – Kétségbeesetten rázta a fejét. – De ki beszélte tele a fejedet... – Nem fejezte be a mondatot. Dühödten Mikael felé fordult, az egyik ujját fenyegetően rászégezte, miközben felállt, és odament hozzá. – Te...

Mikael kicsúsztotta Hubertust a kabátjából, remélte, hogy Agnete nem veszi észre.

– Te! – ismételte a nő, amikor csupán egy lépésre volt tőle, és az arca előtt ingatta az ujját. – Mit mondtál neki? Mivel beszélt tele a fejét? Mosakodni! Jobb lett volna, ha néma maradsz, ha csak szerencsétlenséget hozol ránk azzal, hogy megszólalsz! – Amint a „szerencsétlenség” szót kiejtette a száján, aggódva a lánya felé fordult, és keresztet vetett. Aztán újra Mikael felé fordult, és az egyik kezét felemelte, hogy pofon vágja.

Mikael összekucorodott a sarokban, megijedt. Soha életében nem verték meg.

Agnete keze megállt a levegőben, úgy remegett, akár a megfeszült húr. Aztán hirtelen leeresztette, az egyik fülénél fogva megragadta Mikael, és kényszerítette, hogy felkeljen. – Imádkozz! – kiáltott rá. Eloisa ágyához vonszolta. A földre hajította. – Térdelj le, és imádkozz! – szólt rá gyűlölettel teli hangon.

Mikael megrémült. Most, hogy közel volt a lányhoz, látta, hogy Eloisa arca sápadtabb, mint valaha, és izzadság gyöngyözik rajta. A szép, világoskék szeme fátyolos volt.

– Imádkozz, hogy a lányom ne haljon meg! – Agnete hangja a haragtól és a félelemtől torokhanggá vált, egyszerre volt sírás és kiáltás. Az ökölbe szorított kezét az arca előtt lóbálta. – Ereszd ki a hangod, különben, Isten a tanúm, én húzom ki belőled! – Lehajolt, úgy sziszegett: – Imádkozz!

Mikael nyelt egyet. De nem sikerült megszólalnia.

– Imádkozz!

Mikael csendesesen sírt. A hangja a torkában rekedt, miközben Eloisa tovább köhögött, és hideg verejték rázta.

– Ha meghal... – Agnete nem bírta befejezni a mondatot.

Mikael kinyitotta a száját. De néma maradt, Eloisa szemét nézte, amely egyre jobban elhomályosult.

– Istenem, add, hogy ne haljon meg az én hibámból. Mondd! – ordította Agnete, és megrázta a kisfiút. Mikael kinyitotta, majd becsukta a száját, úgy tátogott, akár egy partra vetett hal, de egyetlen hangot sem sikerült kiadnia.

– Vedd el inkább az én életem! Mondd! – szólalt meg Agnete.

Mikael szeme tágra nyílt.

Agnete ellökte. – Takarodj! – A tekintete eltorzult az aggodalomtól. – A lányom százszor többet ér, mint te, még ha nem is hercegnő... – Aztán sírásban tört ki. A földre rogyott, zokogás rázta. A homlokát a lánya szalmazsákjának támasztotta.

Eloisa félrebeszél, égette a láz.

Hajnalig így maradtak.

– Menj le! – mondta ekkor Agnete Mikaelnek. – És ne okozz több bajt!

Mikael csendesesen bebújt a csapóajtón, miközben a szíve őrülten vert.

Napközben nagy jövés-menést hallott. Nőket, akik jajgattak, férfiakat, akik esetlenül vigasztalni próbálták Agnetét. Egy öregasszony enciánfőzetet hozott. Egy másik fűzfa forrázatot. Egy

harmadik azt mondta, hóval kell beborítani Eloisát, attól vagy gyorsan meghal, vagy elmúlik a láz.

Mikael hallotta, hogy Agnete kétségbeesetten sír, és azt ismételteti: – Mindenható isten, ne vedd el tőlem őt is... ne vedd el tőlem őt is...

Eloisa továbbra is félrebeszél.

Az egész nap így telt el. Estefelé Mikael hallotta, hogy eljött a Havas Boldogasszony papja.

– Nem... atyám... nem – tiltakozott Agnete kétségbeesetten.

– Jobb, ha felkészülsz, asszony – mondta a pap. – És jobb, ha a kislányt a mi Urunkra bízunk, amíg még él.

Mikael hallotta, hogy a gerendák csikorognak. A pap letérdelt.

Immár ereje végére érve Agnete sírt, és egyre csak azt ismételtette: – Nem... nem... nem...

A pap olyan monoton hangon, mint aki túl sokszor adta fel az utolsó kenetet, belekezdett: – In nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti, extinguitur in te omnis virtus diaboli per impositionem manuum nostrarum, et per invocationem gloriosae et sanctae Dei Genitricis Virginis Mariae, ejusque inclyti Sponsi Joseph, et omnium sanctorum Angelorum, Archangelorum, Martyrum, Confessorum, Virginum, atque omnium simul Sanctorum. Amen.

– Nem... nem... nem... – nyögte Agnete.

A gerendák újra csikorogtak. – Bátorság – mondta a pap. Aztán elment.

Újra maguk maradtak.

Mikael kinyitotta a csapóajtót, és Agnete mellett térdre ereszkedett.

A nő mintha észre sem vette volna.

Eloisa homloka, szemhéja, szája és füle szent olajjal volt megkenve. Éppen csak lélegzett, nehézkesen.

Mikael kinyitotta a száját. Becsukta. Újra kinyitotta, ökölbe szorította a kezét. – Istenem... – sikerült halkan kimondania – Vedd el az én életem... Vedd el az én életem, és add, hogy Eloisa ne haljon meg!

Agnete egy pillanatra csodálkozással teli szemmel felé fordult, majd az a kevés fájdalom, amelyet még magába zárt, elborította a tekintetét, és zokogva kétrét görnyedt, mintha ketté készülne hasadni.

Mikaelnek nem volt bátorsága megérinteni. Attól félt, megveri. De a szoknyája szegélyébe kapaszkodott. – Elég volt a halálból, Istenem... – mondta. – Elég... – Eloisát nézte, akit láz gyötört. Lehúzta a kesztyűt, amely megmentette a kezét, és a lányra húzta. – Elég volt a halálból, Istenem...

Sem Mikael, sem Agnete nem mozdult egész éjjel.

Hajnalba Eloisa kinyitotta a szemét. Magánál volt. És megme- nekült. A láz nem győzte le.

Agnete még hevesebb sírásban tört ki, és átölelte. – Soha többé, lányom! Soha többé, ígérd meg nekem!

– Ígérem... – mondta Eloisa elhaló hangon.

– Esküdj! Esküdj, vagy a saját kezemmel öllek meg!

– Esküszöm, anyám... – Eloisa észrevette, hogy kesztyű van rajta. Mikael ijedt arcára összpontosított, aki őt figyelte. Alig lát- hatón rámosolygott, és így szólt: – Tökfilkó...

Attól a reggeltől kezdve Mikael lerázta magáról a némaságot, és beszélgetni kezdett Agnetével meg Eloisával.

Egyik este, miközben a szelet kenyerét majszolta, és titokban egy kicsit félretett belőle Hubertusnak, összeszedte a bátorságát, és így szólt Agnetéhez:

– Asszonyom... megengedi...

– Enni kérsz még? – vágta rá Agnete durván. – A válasz: nem.

– Azt akartam kérdezni... megengedi, hogy magamnál tartsak egy... egy... egy barátot...?

– Egy barátot? – kérdezte Eloisa csodálkozva.

– Miféle barátot? – kérdezte Agnete gyanakodva.

Mikael elpirult. A szíve kalapált, úgy félt. – Hát egy... egy egeret.

Agnete némán méricskélte. Sokáig.

Eloisa az anyját nézte.

– Kérem, asszonyom... – mondta Mikael.

– Egy egeret. – Agnete a szemöldökét ráncolta. – Te egy egér barátja vagy?

Eloisa nevetésben tört ki.

A maga zsémbes módján Agnete is nevetett. Aztán megrázta a fejét. – Kisfiú...

– Asszonyom, kérem, ne mondjon nemet!

Agnete a lányára nézett.

– Mondtam, anya, hogy egy kicsit bolond – szólalt meg Eloisa, és vidáman mosolygott.

– És akkor az micsoda, aki télen megmosdik, csak mert egy bolond azt mondja neki? – vágott vissza Agnete.

Eloisa sértett arckifejezést öltött. Észrevette, hogy Mikael mosolyogni készül. – Bolond! – mondta neki.

– Hagyjátok abba! – szölt közbe Agnete. – És hol van ez a barát? – kérdezte.

Mikael a kabátjába nyúlt, megfogta a kiségeret, és a tenyerén tartva megmutatta.

Eloisa közelebb lépett. A kiséger ijedten Mikael kabátujjába bújott. Aztán kidugta az orrát, és tágra nyílt szemmel nézte Eloisát.

– Hubertusnak hívják – mondta Mikael.

Agnete nem szólt.

– Kérem, asszonyom...

– Kössünk alkut, kisfiú – határozott Agnete. – Ha abbahagyod, hogy „asszonyomnak” szólítasz, nem taposom el azonnal.

– És hogyan szólítsam?

– Engem mindenki Agnetének szólít.

– Rendben – bólintott Mikael. – Akkor megtarthatom?

Agnete alig láthatón bólintott.

– És nem öli meg a hozzátartozóit sem, assz... Agnete? – kérdezte Mikael.

– Nem értettem – mondta Agnete. – Azt kéred tőlem, hogy ne öljem meg az egereket, amelyek megeszik a rozsot, a sajtomat és...

– A családja – mondta Mikael.

– Igazad volt, lányom – mondta Agnete Eloisának. – Bolond. – Mikaelt nézte, és az egyik ujját rászegezte. – Én nem etetek egereket, kisfiú. Megengedem, hogy egyet megtarts. Ezt. A többiek viszont jobban teszik, ha ravaszak lesznek. Ha élni akarnak, akkor ne is lássam őket!

– De...

– Nincs „de” – mondta Agnete határozott hangon. – És gondoskodj róla, hogy felismerjem az egeredet, különben őt is megölöm. És mondd meg neki, hogy tartsa távol magát az ételemtől.

Mikael összezavarodott.

Eloisa levágott egy vörös bőrrojtot a szoknyájából, és odaadta neki. – Nagyon erős. Tedd a nyakára – mondta.

Mikael megfogta, és Hubertus nyakára kötötte. Aztán Agnetére nézett, és így szólt:

– Köszönöm. És ha meggondolja magát a családtagjait illetően...

– Jobban tetszettél nekem, amikor csendben voltál – mondta Agnete. Felsőhajtott. Megrázta a fejét, nem tudta eldönteni, szóljon-e vagy sem. Széttárta a karját. – Idehallgass, én nagyon sajnálom a családodat... de ezek egerek. És én az egereket megölöm. Téma lezárva.

Mikael szeme fátyolos lett. Összeszorította a száját.

– Egyél! – mondta neki Agnete az asztal felé indulva. – Eloisa, te is gyere enni!

Eloisa a kisegeret nézte, ami bátorságot gyűjtött, és kíváncsian kibújít Mikael kabátujjából, majd a tenyerébe merészkedett.

– Eloisa, azt mondtam, gyere, és ülj le! – szólalt meg Agnete. – Még soha nem láttál egeret?

Eloisa lassan kinyújtotta az egyik ujját.

A kisegér behúzta a fejét, és már éppen elrejtőzött volna, amikor Mikael összeszorította a kezét, és gyengéden mozdulatlaná tette.

Eloisa az ujjával megsimogatta a szőrös fejét. Mosolygott. Aztán Mikaelre nézett.

– A Hubertus nagyon nem illik rá – mondta. – Nem tudsz nevet választani.

Mikael felhúzta a vállát, és szétnyitotta a kezét. A kisegér nem menekült el.

Eloisa újra közelítette az ujját. A kisegér két lábra állt, a lány ujjbegyét a két mancsa közé vette, és megszagolta. Eloisa nevetett.

– Aranyos, igaz? – mondta elégedetten Mikael.

– Azért nevettem, mert tényleg tökfilkó vagy – felelte Eloisa. – Ő lány! Te pedig fiúnevet adtál neki!

Mikael zavarodott arckifejezést öltött.

Eloisa elégedetten nevetett, és elment.

Másnap Mikael megkérdezte: – Honnan látszik, hogy Hubertus lány?

– Semmit nem tudsz, igaz? – mondta Eloisa. – Tényleg ostoba vagy.

Amikor érkezett az ideje, hogy a csapóajtót becsukják, Agnete látta, hogy Mikael a kezében forgatja a kisegeret, és a hasát vizsgálja.

– Kisfiú, ha nem tanulod meg megvédeni magad, Eloisa darabokra szed – mosolygott büszkén. – Mondtam neked, hogy a lábnyom százszor többet ér nálad, még ha nem is hercegnő.

– De... miből jött rá, hogy lány? – kérdezte tőle Mikael.

Agnete úgy nevetett, hogy közben az egyik kezével a combjára csapott. – Nem jött rá. Fogalma sincs róla. De elhitette veled, te mamlasz – nevetett még hangosabban, miközben a csapóajtót becsukta.

Amikor Mikael egyedül maradt, még egy kicsit megütközve simogatta az egeret. Aztán hirtelen elmosolyodott. – Fiú vagy, tudtam. És a Hubertus nagyon is illik rád, ne hallgass rá!

A következő napokban Eloisa is rászokott, hogy félretegyen egy kis ételt Hubertusnak.

– Nem tudtam, hogy az ember az egerek barátja lehet – vallotta be őszintén Mikaelnek egyik este.

– Én meg nem tudtam, hogy nem mosakodhatsz meg... – mondta neki Mikael. Aztán elábrándozott, miközben nézte, mert visszaemlékezett rá, milyen szép volt. Erősen elpirult.

És Eloisa is elpirult. Meglökte, és az asztalhoz ment.

Ez volt az első alkalom, hogy Mikael elpirulni látta a lányt.

Közben a tél fokról fokra kezdte megadni magát. A hideg lazított az erős harapásán. A parazsasdézsa melege, amelyet Mikael minden reggel megtöltött, tovább tartott. Voltak olyan napok, amikor Mikael a lábát a meleg dézsa köré fonva örömteli borzongást érzett, amely az egész testében szétáradt. A megdermedt izmai ellazultak, és átadták magukat ennek a váratlan érzésnek.

Aztán elkezdődtek a viharok, amelyek a tavasz érkezését jelentették. Egyik éjjel egy erős és hirtelen mennydörgésbe az egész viskó beleremegett, és a tetőről vékony por és szalmaeső hullott. A rákövetkező villám fényében Mikael meglátta Eloisa alakját, aki felkelt a fekhelyéről. Egy pillanattal később a kislány mellé feküdt, miközben a viskó megrázkódott a következő dörgéstől.

– Ne félj! – mondta neki Eloisa elakadó hangon.

Aztán újra villámlott, és rögtön utána mintha közvetlenül az ajtó előtt dörgött volna dühödten.

Eloisa megugrott, visszafojtott egy nyögést, majd Mikaelhez kucorodott, és átölelte. – Ne félj! – ismételte remegő hangon. – Szoríts magadhoz, meglátod, hamar elmúlik.

Mikael megmozdította az egyik kezét, és gyengéden Eloisa vállára tette. Eloisa a fiú mellkasához nyomta a fejét.

Így maradtak, mozdulatlanul, és várták a következő mennydörgést.

Aztán Agnete álmos hangját hallották: – Eloisa, gyere lefeküdni! Eloisa kibontakozott az ölelésből, és visszatért a fekhelyére.
– Ne dongj folyton a fiú körül! – mondta halkán Agnete.
– Anya... – suttogta Eloisa egy kis idő elteltével. – Miért nem szólítod soha a nevén?

– Aludj! – mondta Agnete. De a hangjában szomorúság bujkált. Másnap Mikael, mint mindig, hallgatta Eloisa és Agnete lépteit, akik az ajtó felé indultak.

– Mert nem akarom megkedvelni – hallotta Agnete hangját, amely olyan volt, mintha sokáig magában tartotta volna ezt a mondatot.

– Mit beszélsz, anya? – kérdezte Eloisa értetlenül.

– Azért nem szólítom nevén a kisleányt, mert nem akarom megkedvelni – folytatta Agnete éles fájdalommal a hangjában. – Egy fiamat már elvitte a halál. És ha a kisleányt is elviszi, egyetlen könnycseppet sem akarok ejteni.

Az ajtó becsukódott.

Mikael szinte rohant a fekhelyére. A takaró alá bújt. Nem itta meg a levest. És az összes kenyérét Hubertusnak adta. Miközben a kisleány mohón rágcsálta ezt az óriási kincset, Mikael nyomást kezdett érezni a mellkasában, amelytől elakadt a lélegzete.

Amikor vecsernyekor Agnete és Eloisa hazatért, Mikael olyan fáradt volt, mintha egész nap csak rohant volna. Pedig meg sem moccan.

Felment a viskóba, lefeküdt a szalmazsákra, a kemence mellé, és teljes némaságban, kietlenül evett. Csak az éjszaka közepén, könnyekkel teli szemmel szólalt meg suttogva: – Nem akarok meghalni. Istenem, add, hogy ne haljak meg, kérlek!

És akkor, rövid életében először, tízéves kora küszöbén teljesen tudatára ébredt annak, hogy él. Remegés rázta meg. Aztán megérintette a testét, mintha csak abban a pillanatban fedezné fel.

A kezébe vette Hubertust, ránézett, és így szólott hozzá: – Élni fogok.

— Egyelőre semmi, méltóságos uram... – mondta lehajtott fejjel, remegő hangon Mitija, Dravocnik hematitbányájának óriási természetű vezetője.

Ojsternig herceg a csontos kezével megszorította a karosszéke karfáját a Vas Palota nagytermében, a bányász falubéli rezidenciáján. A tényleges kastély egy dombon emelkedett, a kolostoron túl. Egy természetes, csíkos bundás harci masztiff a karosszék mellett feküdt, és halkan morgott, de nem moccant. Ojsternig felállt.

Mitija továbbra is a földet nézte.

Ojsternig közelebb lépett az egyik szűk, csúcsíves ablakhoz, és kinézett. A bánya virágkorában, amikor négyszáz embernek is munkát adott, Dravocnik falvában a faházak úgy nőttek ki a földből, akár a gombák, szorosan egymás mellett, elárasztották a síkatorokat, és eltörölték a tereket. De ez sok évvel korábban történt, még Ojsternig dédapja idejében. Most viszont sok ház üresen állt és omladozott. Dravocnik lakosai az elhagyott viskókból elhordták a fát, hogy a saját lakhelyüket toldozzák-foltozzák. Mert a bánya legtermékenyebb hematittelepe már kimerült.

És az újabb telepek felkutatása, ahogyan Mitija mondta az imént, nem hozott gyümölcsöt.

Ojsternig tovább szemlélte Dravocnik utcáit és házait, amelyek vörösek és feketék voltak. Az emberek meg az állatok is természetellenesen vörösek voltak a hematitportól, amelyet szétmorzsoltak, mielőtt beolvasztották volna, hogy a vasat a többi ásványi anyagtól szétválasszák; és feketék a tőzeg kormától, amelyet arra használtak, hogy létrehozzák az acélötvözetet. Nézte a falut,

amely gazdaggá és hatalmassá tette a családját. Amely a Birodalom minden részéről odavonzotta a fegyverkovácsokat. Amely otthont adott a kovácsműhelyeknek, amelyekben éjjel-nappal égett a kemence, amelyekben kardokat, késeket, bárdokat és különféle eszközöket kovácsoltak fél Európa kézművesei számára.

Ojsternig nézte Dravocnikot, és haraggal gondolt rá, hogy ő soha nem élvezte mindezt a jólétet. Arra gondolt, hogy a dédapja, aztán a nagyapja és az apja egy vagyont tékozolt el tivornyákra, neki pedig semmit nem hagyott, hacsak nem a múltbéli gazdagságról szóló meséket. Ojsternig nézte az omladozó házakat, a mocskos és lesóványodott lakosokat, és gyűlölettel gondolt az őseire. Szörnyű neheztelést táplált az elődei iránt, akiknek több szerencséje volt, mint neki, csak mert a sors úgy rendelte, hogy előbb szülessenek. A „vérszívók”, ahogyan őket nevezte, kivérettették Dravocnikot, és neki semmit nem hagytak. Az adósságokon kívül.

Mitijához fordult. – Azt mondd, hogy már nincs szükségem bányavezetőre? – kérdezte jeges hangon.

Mitija még jobban meghúzta magát, a hatalmas válla megerezkedett. Felesége volt és három gyereke. Ha Ojsternig elűzi őt, nehezen maradnának életben. – Találni fogok új telepet, méltóságos uram, akár azon az áron, hogy a kezemmel ások, és az ujjaimat elkoptatom – mondta érzelmektől megtört hangon.

Ojsternig némán méricskélte.

Olyan hosszú ideig, hogy Mitija azt gondolta, egy évet öregedett, amikor az ura újra beszélni kezdett.

– Be akarom mutatni neked az új kapitányomat – szólalt meg ekkor Ojsternig.

– Természetesen, méltóságos uram...

Ojsternig ajkán gyors mosoly fodrozódott. A sors kegyetlen volt vele, gondolta. Ő pedig szeret másokkal kegyetlenkedni. Meghúzott egy kis zsinórt, amelyet az asztal mellett helyeztek el, ahol a bánya könyvvitelét szokta ellenőrizni, és megszólalt egy kis csengő.

A nagyterem ajtaja rögtön kinyílt.

– Mostantól kezdve neki jelentesz – mondta Ojsternig Agomarra mutatva, aki lassú, kihívó léptekkel közeledett a bánya vezetője felé.

Mitija felemelte a tekintetét, és eltátotta a száját: – Te...? – sutogta.

Agomar mosolygott. Majd Ojsternigre nézett. – Mit mondtam, méltóságos uram? Biztos voltam benne, hogy a derék Mitija nem felejtett el engem. – Tett egy lépést az óriási termetű bányavezető felé. A jobb kezét felé tartotta. Egy átlagos szemlélő azt gondolhatta volna, köszönteni akarja.

De Mitija tudta jól, hogy nem ez a szándéka. A kezét mutatta neki. Ezért ránézett.

– Nem – mosolygott Agomar –, nem nőtt ki újra, micsoda szerencsétlenség. – A szeme előtt ingatta a kisujj nélküli kezét.

– Agomar... – kezdett bele halkán Mitija –, sajnálom... de tudod...

– Nem kell, hogy sajnáld – szólt közbe Ojsternig. – Sőt, boldog lehetsz. A kapitányom úgy döntött, hogy megadja neked a lehetőséget, hogy helyrehozd.

Mitija értetlenül nézett rá.

– Nem örülsz, hogy egy hibádat jóváteheted? – buzdította Ojsternig.

Mitija tekintete Agomarra siklott. Több mint tizenöt év telt el. Agomar apja erős és becsületes bányász volt. A felesége derék asszony. Ám az egyetlen fiuk, Agomar tolvaj volt, és nem akart dolgozni. A törvény szerint az egész kezét le kellett volna vágnia, amikor rajtakapta, hogy egy öreg bányásztól az egész havi fizetését ellopta, miután úgy megverte, hogy az majdnem belehalt. Ő viszont megkönyörült a szülein, és csak a kisujját vágta le. Másnap Agomar eltűnt. Azt beszélték, a hegyekbe ment. Később úgy tudták, először bandita lett, majd zsoldosnak állt. És az utóbbi években azt sugdosták, saját bandája van.

– Nos – folytatta Ojsternig. – Örülsz, hogy jóváteheted a hibát, amelyet elkövettél?

Mitija lehajtotta a fejét. – Igen, méltóságos uram – mondta, mert tudta, hogy nincs más lehetősége.

– A mi Mitijánk éppen megígérte nekem, hogy talál egy új telepet, amely ugyanolyan gazdaggá tesz engem, mint amilyenek az őseim voltak – mondta Ojsternig. – Azon az áron, hogy a kezével ás, és... Egészen pontosan hogyan is mondtad, Mitija?

– Hogy elkoptatom az ujjaimat, méltóságos uram.

– Pontosítok – bólintott Ojsternig –, hogy a kilenc ujjadat elkoptasd.

Mitija Ojsternigre nézett. Aztán Agomarra. És megértette.

Ojsternig összecsapta a két kezét. Egy szolga lépett be konyhai vágódeszkával meg egy finom szarunyelű kis bárdal. A vágódeszkát egy hatalmas ládára tette az egyik ablak alá, a bárdot pedig Agomarnak adta.

Agomar fogta a bárdot, megforgatta a kezében, ellenőrizte a penge élet, majd Ojsternignek nyújtotta. – Uram, óhajt személyesen foglalkozni vele? – kérdezte tőle.

Ojsternig tekintete izzott. – Nagyon szívesen. Így a történet magán viseli az Igazságtétel lenyomatát.

Agomar megragadta Mitija karját, és a ládához vonszolta.

– Nem – állította meg Ojsternig. – Nem kivégzés. Mitija őszintén helyre akarja hozni a hibáját. – A bánya vezetőjére nézett. – Igaz?

Mitija mély levegőt vett. Nem veszíthette el a munkáját. Nem tehetette kockára a családját. Ojsternig erőszakos, kegyetlen és igazságtalan herceg volt. A kapitánya pedig egy bandita. Előre ment egészen a pohárszélig, és a jobb tenyerét a vágódeszkára helyezte. Az állkapcsát összeszorította, az orrlyuka kitágult, de a szemét nem hunyta le, egyenesen maga elé nézett, ki az ablakon, a fa- és kőház irányába, ahol a családja élt. A szeme sarkából látta, hogy Ojsternig felemeli a bárdot. Aztán éles, égető fájdalmat érzett. Felnyögött. Összeszorította a szemét, és amikor újra kinyitotta, egy kis vértócsába merülve meglátta a kisujját a vágódeszkán.

Ojsternig fogta a kisujjat, és a masztiuffnak dobta, mintha csak csirkecsont volna.

A kutya hatalmas fogai baljóslatú csikorgásával felfalta.

Mitija a kandallóhoz ment, a fogóval megfogott egy izzó fadarabot, és rászorította arra, ami a megcsontított ujjpercéből megmaradt. A hús sercegett, miközben kimaratta.

– Remek, bányavezető úr, elmehet – mondta Ojsternig. – Amint meggyógyult... elkezdd ásni.

Amikor Mitija elment, Ojsternig újra a vörös és fekete porral beborított falut nézte. – III. Rupert még nem válaszolt az üzenetemre – mondta komor hangon.

– Hamarosan megteszi, ebben biztos vagyok – mondta Agomar.

– Senki nem maradt Saxia hercegei közül, igaz? – kérdezte tőle Ojsternig.

Agomar az urára nézett, és mindenféle bizonytalanság nélkül így felelt: – Senki.

– III. Rupert mégsem nyilvánított még véleményt – mondta Ojsternig.

– Válaszolhatna vajon valami mást, mint amit vár? – kérdezte Agomar. – Ki más lehetne Raühnvahl új ura, ha nem méltóságos uram? Addig is, a császár hivatalos beiktatására várva, jelentse be az új alattvalóinak, hogy bekebelezte őket! És kezdjen el adót szedni!

Ojsternig ránézett. – Te egy bandita vagy, Agomar.

Agomar nagyívben, színpadiasan meghajolt. – Köszönöm, méltóságos uram.

Ojsternig nevetett. – Gyere, járjunk egyet Dravocnikban! Azt suttogják, hogy a bányászok kezdenek hallgatni bizonyos lázadókra. – A kijárat felé indult. – Mitija kisujja meghozta az étvágyamat.